

காவல் நீதிக்கான குரல்

Voices for Custodial Justice

தோற்றம்: 16.07.1957

மறைவு: 03.11.2015

மனித உரிமைப் போராளி என்றால் சட்டென எவருக்கும் நினைவுக்கு வரும் பெயர் ஆசி பெர்ணாண்டஸ். HRF என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் மனித உரிமை மேம்பாடு மற்றும் ஆராய்ச்சி அமைப்பின் இயக்குநர். இந்த அடையாளத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு அவர் கடந்து வந்த பாதைகளும் தடங்களும் முக்கியமானவை.

தமிழகத்தின் தலைநகர் சென்னையில் 1957 ஜூலை 16 அன்று பிறந்தார் ஆசி. பள்ளிக் கல்வி, கல்லூரிப் படிப்பு, பல்கலைக்கழகப் பட்டம் சென்னையில்தான். லயோலா கல்லூரியில் இளங்கலை வணிகவியல் படித்தார். ஆயினும் அப்போது ஏற்பட்ட ஒரு முரண்பாட்டைத் தொடர்ந்து பட்டப்படிப்பைத் தொடரவில்லை. பின்னர் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் திறந்தநிலைக் கல்வி மூலம் முதுகலை சமூகவியல் பட்டம் பெற்றார். சட்டக் கல்வி பயில்வதற்கு முயற்சி மேற்கொண்டார், பட்டம் பெறாமலே நிறுத்திக் கொண்டார். ஆனால், பொருளாதாரம், சமூகவியல், சட்டம் இம்மூன்றிலும், விரிந்த அறிவும் புரிதலும் கொண்டவராகத் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டார். இத்துறைகளில் உள்ள சிக்கல்களையும் நுணுக்கங்களையும் அறிந்தவராக, குறைபாடுகளைக் கண்டறிந்து அவற்றைப் போக்குவதற்கு வழி தேடுபவராக, இத்துறைகளைச் சார்ந்தோர் எவரும் தங்களது சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் தேடி

அணுகக் கூடிய வராகத் தம்மை தகுதிப்படுத்திக்கொண்டார்.

அத்தகுதிக்கு அடித்தளமாக அமைந்தது அவருக்கு மனித உரிமைகள் மீது இருந்த நம்பிக்கையும் மதிப்பும் ஈடுபாடுமேயாகும். மனித உரிமைகளுக்கான போராட்டக் களத்தில் 35 ஆண்டுகள் இடைநில்லாப் பயணத்தை மேற்கொண்டவர் ஆசி.

அந்தப் பயணத்தில் கடந்து வந்த மைல்கற்களாக அவரது பின்வரும் பங்கேற்புகளைக் குறிப்பிடலாம்:

- தமது 22வது வயதில் (1979–80) அகில இந்திய கத்தோலிக்க பல்கலைக்கழக சம்மேளன (AICUF) அமைப்பில் தேசிய திட்டச் செயலாளராகவும், ஆவணப் பொறுப்பாளராகவும் பணியாற்றினார்.
- அதற்கடுத்த இரண்டாண்டுகள் (1980–82), மேம்பாட்டுக் கல்விக் கழகத்தின் (DEEDS) ஆய்வாளராகவும், ஆவணப் பதிவாளராகவும் செயல்பட்டார்.
- சமூகப் பிரச்சனைகளில் ஆழ்ந்த அக்கறை கொண்டவரான ஆசி 1982–84 காலகட்டத்தில் கிறிஸ்துவ மதம் மற்றும் சமூக ஆய்வு நிறுவனத்தின் (CISRS) சார்பில், 'ப்ராட்டஸ்டண்ட் கிறிஸ்துவ தேவாலயங்களில் சாதியம்' குறித்த கள ஆய்வில் ஈடுபட்டார். அவரது மனித உரிமைப் போராட்ட முனைப்பை அந்த ஆய்வு முடிவுகள் கூர்மைப்படுத்தின எனலாம்.
- அதைத் தொடர்ந்து நான்காண்டு காலம் (1984–88) CISRS நிறுவனத்துடன் இணைந்த சட்டக் கல்வி மற்றும் உதவி நிறுவனத்தில் (LEAS) நிர்வாகச் செயலராகப் பணியாற்றினார். சட்டங்கள், விதிகளின் பல்வேறு நுணுக்கங்களை உள்வாங்கினார்.
- அதன் பின், ஊரக மேம்பாட்டுக் கழகத்தின் (LRSA) ஒரு பிரிவாகிய சமூக நடவடிக்கைக்கான சட்ட ஆதாரங்கள் அமைப்பில், மனித உரிமைகளுக்கான பயிற்சி மற்றும் பிரச்சார ஒருங்கிணைப்பாளராக ஐந்தாண்டு காலம் (1988–93) அனுபவம் பெற்றார். 'Legal Perspective' என்னும் தனிச்சுற்று பத்திரிகையைக் கொண்டு வந்தார். தமிழ்நாடு முழுக்க இதற்கு மிகுந்த வரவேற்பு இருந்தது.

● இத்தகைய கல்விப் புரிதல்கள், கள அனுபவங்கள் பின்னணியில் 1993 ஆகஸ்ட் 6 அன்று மனித உரிமை மேம்பாடு மற்றும் ஆராய்ச்சி அமைப்பை (HRARF) உருவாக்கினார். HRF எனப் பலரும் அறிந்த இந்த அமைப்பின் இயக்குநராகவும், நிர்வாகத் தாளாளராகவும் தமது இறுதி நாள் வரையில் (1993–2015) இயங்கி வந்தார், இயக்கி வந்தார். கல்வி உரிமை, மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கான மாற்றுக் கொள்கையை உருவாக்குதல், சரியான சட்டங்களையும், சட்டத் திருத்தங்களையும் முன்மொழிதல், சட்டம் செயல்படுவதைக் கண்காணித்தல், சமூகத் தணிக்கை, உண்மை நிலைமைகள் குறித்த நுட்பமான ஆராய்ச்சி, மக்களிடையே பிரச்சார இயக்கம் என பரந்துபட்ட அளவில் HRF செயல்படுவதற்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்தார்.

குழந்தை உழைப்பு எதிர்ப்புப் பிரச்சாரம், குடியிருப்பு உரிமைக்கான பிரச்சாரம் உள்ளிட்ட பல்வேறு மனித உரிமைக்கான பிரச்சாரங்களை தேசிய அளவில் பரவலாக்கியதில் இவருக்கு முக்கியப் பங்கு உண்டு.

கற்றுச்சூழல், இயற்கைச் சமநிலை, கல்வி, தாய்மொழி வழிக் கல்வி உள்ளிட்டவை மனித உரிமையின் கிளைகளே என்ற உறுதியான நம்பிக்கையோடு, தனியொரு மனிதராகவோ அல்லது தனியொரு அமைப்பாகவோ செயல்படுவதால் மட்டும் இவற்றைச் சாதித்துவிட முடியாது என்ற

தெளிவோடு கூட்டு இயக்கங்களில் கூடுதல் முனைப்பு காட்டினார் ஆசி. தமிழ்நாடு குழந்தை உரிமைகள் பாதுகாப்பு கூட்டமைப்பின் (TNCRPN) அமைப்பாளர், கடலோர செயல்பாட்டு கூட்டமைப்பு (CAN) இணை அமைப்பாளர், பெண் கருக்கொலைக்கு எதிரான பிரச்சாரம் (CASSA) இணை அமைப்பாளர், காவல் நீதி மற்றும் சித்ரவதை ஒழிப்பு பிரச்சாரம் (CCJAT) இணை அமைப்பாளர், தமிழ்நாடு தகவல் உரிமை பிரச்சார அமைப்பின் இணை அமைப்பாளர், பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடிகள் (வன்கொடுமை தடுப்பு) சட்டத்தை வலுப் படுத்துவதற்கான தேசிய கூட்டமைப்பின் மையக் குழு உறுப்பினர், தேசிய குழந்தை உரிமைகள் பாதுகாப்பு ஆணையத்தின் (NCPCR) கல்வி உரிமைப் பிரிவுக்கு தமிழகப் பிரதிநிதி உள்ளிட்ட, வெவ்வேறு மனித உரிமைப் பிரச்சனைகளைக் கையிலெடுத்துக்கொண்ட பல அமைப்புகளோடு இணைந்து செயல்பட்டார். இன்று மனித உரிமைகள் களத்தில் செயல்படுவோருக்கும், எதிர்காலத்தில் செயல்பட முன்வருவோருக்கும் வழிகாட்டியாக இவர் சார்ந்த அமைப்புகளின் பணிகள் அறிக்கைகளாகவும் ஆவணங்களாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தில் நடந்த மனித உரிமை மீறல் சம்பவங்கள் தொடர்பாக உடனுக்குடன் உண்மையறியும் குழுக்களை அமைத்து, அவற்றின் விசாரணைகளுக்கு வழிகாட்டி, அக்குழுக்களின் அறிக்கைகள் தனி ஆவணமாகவும், ஊடகங்கள்

வாயிலாகவும் வெளிவரச் செய்தார். முக்கியமான பிரச்சனைகளை அரசின் கவனத்திற்கும் மக்களின் கவனத்திற்கும் கொண்டு செல்வதற்காக 10க்கும் மேற்பட்ட பொது விசாரணைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்தார். குழந்தைத் தொழிலாளர் முறைப் பிரச்சனைகள், கைவிடப்பட்ட குழந்தைகளின் உரிமைகள், எச் ஐ வி / எய் டீ எஸ் பாதிப்புக்குள்ளான

குழந்தைகளின் பாதுகாப்பு, மாற்றுப் பாலினத்தவர் பிரச்சனைகள், காவல்நிலைய சித்ரவதைகள், மணல் கொள்ளை, சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு, காவல்துறை அத்து மீறல்கள் உள்ளிட்ட பிரச்சனைகளில் அந்த பொது விசாரணைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் ஆழமானது. இவை தவிர, பிற அமைப்புகள் ஏற்பாடு செய்திருந்த ஐந்துக்கும் மேற்பட்ட பொது விசாரணைகளில் அவரே ஒரு நடுவராகவும் பங்கேற்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

கேள்வி கேட்பாரின்றி அதிகார எந்திரங்களால், ஆதிக்க சக்திகளால் எப்போதும் எங்கிருந்தும் வெளியேற்றப்படுகிற அடித்தட்டு மக்களின் குடியிருப்பு உரிமையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்ட ஆசி, அதற்காக தேசிய குடியிருப்பு உரிமைக்கான பிரச்சார இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். மாநில அளவிலும், தேசிய அளவிலும் அது குறித்த விவாதங்கள் பரவலாக நடக்க உறுதுணையாக இருந்த அவர், பின்னர் தேசிய குடியிருப்பு உரிமை சட்ட முன்வரைவு உருவானதில் முக்கியப் பங்காற்றினார்.

HRF மூலமாகவும், சகோதர அமைப்புகள் மூலமாகவும் அவர் கையிலெடுத்துக் கொண்ட பல பிரச்சனைகள் திட்டவாட்டமான போராட்ட வடிவங்களை எடுத்தன. பல பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணவும் முடிந்தது. உதாரணத்திற்கு ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் அவரது முன்முயற்சியில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இறால் பண்ணைகளுக்கு எதிரான பிரச்சார இயக்கத்தைக் குறிப்பிடலாம். இது தொடர்பான வழக்கில், உச்சநீதிமன்றம், அந்தக் கூட்டியக்கத்தின் உண்மையறியும் குழு தாக்கல் செய்த அறிக்கையை ஒரு சாட்சியாவணமாக ஏற்றுக்கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது. இறால்

பண்ணைகளை முறைப் படுத்துவதற்கான வழிகாட்டல்களை உச்சநீதிமன்றம் வகுப்பதற்கு அந்த அறிக்கை ஒரு ஆதாரமாக அமைந்தது.

இப்படி ஆசியின் முன்முயற்சியால் அமைக்கப்பட்ட உண்மை அறியும் குழுக்களின் அறிக்கைகளும், பொது விசாரணைத் தீர்ப்புகளும், சட்டங்கள் தொடர்பான

கலந்தாய்வு ஆவணங்களும் தொகுக்கப்பட்டால் ஒரு நூலகத்திற்குத் தேவையான அளவிற்கு பல பாகங்கள் கொண்ட தொகுப்புகளாக விவரங்கள் குவிந்துவிடும்.

பெரிதாகப் பேசப்படும் சேது சமுத்திர கப்பல் கால்வாய் திட்டத்தை சிலர் தங்களது மத நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எதிர்க்கிற நிலையில், அறிவியல்பூர்வ அணுகுமுறையோடு அத்திட்டத்தால் இயற்கைச் சமநிலை எந்த அளவுக்கு சீர்குலையும், கடல்வாழ் உயிரினங்களின் வாழ்க்கையோடு மீனவ மக்களின் வாழ்க்கையும் எந்த அளவுக்கு சின்னாபின்னமாகும் என்பதை முன்வைத்து விரிவான எதிர்ப்பியக்கத்தைக் கட்டினார் ஆசி. அணுமின் திட்டங்கள், அனல்மின் திட்டங்கள், அலைமின் திட்டங்கள் ஆகியவை ஏற்படுத்தக்கூடிய சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடுகள் குறித்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியதோடு, அவற்றை எதிர்த்து நீதிமன்றக் களத்திலும் வழக்குகள் மூலம் போராட்டம் நடத்தினார்.

மனித உரிமைகளில் பிரிக்க முடியாத அம்சமாக மகளிர் உரிமைக்காகவும் வாதாடியவர் ஆசி. குறிப்பாக, உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் பெண்களின் பங்கேற்பு எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வலுப்பெறுகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு பொது வெளியில் பெண்களின் உரிமைகளும் வலுப்பெறும், உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் செயல்பாடும் சீரடையும் என்ற உறுதிப்பாட்டுடன், உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெண் பிரதிநிதிகளுக்காக மாநிலம் முழுவதும் 200க்கும் மேற்பட்ட பயிற்சி முகாம்களை நடத்தச் செய்தார். அதேபோல், உள்ளாட்சிகளின் தலித் தலைவர்களுக்காக அவர் ஏற்பாடு செய்த முகாம்களும் முக்கியமானவை. அவரது முன்முயற்சியில் உருவான தமிழ்நாடு உள்ளாட்சி அரசாங்க பெண் தலைவர்களின்

கூட்டமைப்பு (TNFWPPG) அவர்களிடையே விழிப்புணர்வையும், சட்டங்கள் குறித்த ஞானத்தையும் வளர்ப்பதில் தலையாய பங்காற்றி வருகிறது.

இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளின் பலனாக குழந்தை உரிமை மீறல்கள், காவல்துறை சீர்திருத்தங்கள், காவல் உரிமைகள், தகவல் உரிமை, மீனவர் உரிமைகள், கடலேர இயற்கைச் சமநிலை, உள்ளாட்சி அரசாங்கங்களுக்கு அதிகாரப் பரவல், உள்ளாட்சி அரசாங்கமே முதல் அரசாங்கம், சட்டமற்ற கொள்கை - கொள்கையற்ற சட்டம்: குழந்தை உரிமைகள், கடலேர ஒழுங்குமுறை மண்டல அறிவிப்பாணை, சேதுக் கால்வாய் ஏன் அறிவியல்பூர்வமற்றது- சுற்றுச்சூழலுக்குக் கேடானது பொருளாதாரீதியாகக் கட்டுப்படியாகாதது: சேதுக்கால்வாய் திட்டத்தை நாம் எதிர்ப்பது ஏன் என்பன உள்ளிட்ட பல ஆய்வறிக்கைகளும், நிலைக் குறிப்புகளும், மனுக்களும் எழுத்துப்பூர்வ ஆவணங்களாக வெளிவந்துள்ளன.

‘இந்தியா: மனித உரிமைகளும் ஜனநாயகமும் - ஒரு ஜனநாயக எழுச்சிக்கான தேவை - ஒரு விவாதக் குறிப்பு’, பல்கலைக்கழகங்களில் மனித உரிமைகள் முதுகலைப் பட்டப்படிப்பு ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் பாடக் குறிப்பு, ‘சமச்சீர் கல்வி: அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் (18 வயது வரையில்) சமமான இலவச கட்டாயக் கல்வி’, 1994ம் ஆண்டின் கருச் சோதனை (பாலினத் தேர்வு தடுப்பு) சட்டம், 1971ஆம் ஆண்டின் மருத்துவரீதியான கருக்கலைப்புச் சட்டம் ஆகியவை குறித்த புத்தகம், காவல்துறை நடவடிக்கைகளில் மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புக்கான தர நிர்ணயங்கள், பெண்களுக்கான சிறைகளில் சீர்திருத்தங்கள், ‘தமிழக நீர் (தவறான) மேலாண்மை: சென்னை அனுபவம்’, குடும்ப வன்முறைகளிலிருந்து பெண்களுக்கான பாதுகாப்புச் சட்டம் - 2005, ‘கிராம சபை: சவால்களும் வாய்ப்புகளும்’, பங்கேற்பு மற்றும் பாதுகாப்பு தொடர்பாக குழந்தைகளுக்கான அமைப்புகளுக்குக் கையேடு, 1991ம் ஆண்டின் கடலேர ஒழுங்குமுறை மண்டல அறிவிப்பாணையை அதன் மூல வடிவத்தில் செயல்படுத்துதல் - அனைத்து திருத்தங்களையும் கைவிடுதல் - எம்.எஸ். சுவாமிநாதன் குழு அறிக்கையை நிராகரித்தல், ‘மீண்டும் அடகு வைக்கப்படும் இந்தியா - உக்டோ அதிகாரத்தை முறியடிப்போம்: களப் பணியாளர்களுக்கான அரசியல் சவால்கள்’ ஆகியவை ஆசியின் முன்முயற்சியிலும் பங்களிப்போடும் உருவாகியுள்ள ஆவணங்களாகும். இத்துறைகளில் செயல்படுவோருக்கு இந்த ஆவணங்கள் சிறந்த வழிகாட்டிகளாக உள்ளன. சட்டங்களில் உள்ள

குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி விமர்சித்ததோடு அவர் நின்றுவிடவில்லை. சரியான, நிறைவான சட்டங்களாக அவற்றை உருவாக்குவதற்கான மாற்று ஆலோசனைகளையும், மாதிரிச் சட்ட வடிவங்களையும் சக அமைப்புகளோடு கலந்து விவாதித்து வெளியிடச் செய்தவர் அவர்.

‘குழந்தைகளின் உரிமைகளைச் செயல்படுத்துவதற்கான கொள்கை மற்றும் சட்ட கட்டமைப்பு மற்றும் பேரிடர் நிலைமைகளில் புதிய உரிமைகளை நிலைநாட்டுதல்’, ‘குடியிருப்பு உரிமைகள் சட்ட முன்வரைவு’, ‘குழந்தைத் தொழிலாளர் (தடுப்பு மற்றும் முறைப்படுத்துதல்) சட்டத்திற்கான மாற்றுச் சட்டம்’, ‘1994ம் ஆண்டின் கருச் சோதனை (பாலினத் தேர்வு தடுப்பு) சட்டத்திற்கான திருத்தம்’ (திருத்தங்கள் 2002), ‘சிறார் நீதி (குழந்தைகள் பராமரிப்பு மற்றும் பாதுகாப்பு) சட்டம்- 2006க்கான மாற்று விதிகள்’, ‘தமிழ்நாடு காவல்துறை சட்டத்துக்கான ஒரு மாற்றுக் கட்டமைப்பு’, ‘18 வயது வரையில் இலவச, கட்டாய, தரமான, சமமான கல்வி’, ‘தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம்’, ‘பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடிகள் (வன்கொடுமை தடுப்பு) சட்டம் - 1989க்கான திருத்தங்கள்’, ‘குழந்தைத் தொழிலாளர் (தடுப்பு மற்றும் முறைப்படுத்துதல்) சட்டத் திருத்த முன்வரைவு - 2012’ ஆகியவை இதற்குச் சான்றுகளாக நிற்கின்றன.

குழந்தைகளின் உரிமைகள் மனித உரிமைகளின் பிரிக்க முடியாத அங்கம் என்ற புரிதலோடு பள்ளிகள், பணித்தலங்கள் என அனைத்து மட்டங்களிலும் குழந்தைகளின் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்கு பாடுபட்டார். பாலியல் ரீதியாக துன்புறுத்தல்களுக்கு உள்ளாகும் குழந்தைகள், சிறார் பருவத்திலேயே குற்றச் செயல்களில் இறங்கும் குழந்தைகள் பள்ளி செல்லும் வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்ட குழந்தைகள், விளையாட வேண்டிய வயதில் வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்பட்ட குழந்தைகள் என அவரது பணிகள் அரவணைத்துக்கொண்டன. ஒவ்வொரு ஆண்டும் அரசுப் பள்ளிகளில் பயிலும் ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு, குறிப்பாக தலித் குழந்தைகளுக்கு நோட்டுப்புத்தகங்கள், கணிதப் பொருள்களும் கொண்ட பைகளை வழங்குவதை ஒரு வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். மனித உரிமைக் கருத்துகளை பத்திரிகைகள் வாயிலாக மக்களுக்குக் கொண்டு செல்வதில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருந்த ஆசி, தாமே நேரடியாக இதழ்களை நடத்துவதிலும் ஆர்வம் காட்டினார். கல்லூரிக் காலக்கட்டத்தில் தனது நண்பர்களோடு இணைந்து ‘கேள்விகள்’ என்ற மாத இதழை

நடத்தினார். அதன் பெயருக்குப் பொருத்தமாக அந்த இதழ் அன்றைய உலகளாவிய மற்றும் தேசிய அரசியல், சமூகப் பிரச்சனைகள் தொடர்பான முக்கியமான கேள்விகளை எழுப்பியது.

ஆங்கிலத்திலும் 'VERBATIM' என்ற இதழைக் கொண்டு வந்தார். அதில் சமூகப் பிரச்சனைகள் குறித்தும் நடப்பு சட்டங்கள் குறித்தும் பல திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் வந்தன. இத்தகைய இதழியல் பணிகளின் தொடர்ச்சியாக 'மனித உரிமைகளுக்கான குழந்தைகளின் குரல்', 'காவல் நீதிக்கான குரல்', 'உள்ளாட்சி அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளின் குரல்' ஆகிய பத்திரிகைகள் HRF சார்பில் தொடர்ந்து வெளிவரச் செய்தார்.

இப்பத்திரிகைகளின் பெயர்களே இவற்றின் அக்கறைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. அரசுத் துறைகளின் பல்வேறு மனித உரிமை அத்துமீறல்களைக் கண்டிப்பது, உண்மைகளை வெளிப்படுத்துவது ஆகியவற்றோடு அவர் நின்றுவிடவில்லை. தீர்வு பெறுவதற்காக நீதிமன்றங்களின் கதவுகளையும் தட்டினார் ஆசி. தமது மனித உரிமை அமைப்பின் சார்பிலும், கூட்டமைப்பின் மூலமாகவும் பல்வேறு பொதுநல வழக்குகளைத் தொடுக்கச் செய்தார். சமீப காலங்களில் அவர் இவ்வாறு நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுசென்ற முக்கிய வழக்குகளில் சில வருமாறு:

சேதுசமுத்திர கப்பல் கால்வாய் திட்டத்தை எதிர்த்து உச்சநீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்தார். செட்டிநாடு பவர் கார்ப்பரேஷன் அனல் மின் திட்டத்தையும், செய்யூரில் 4000 மெகாவாட் அல்ட்ரா மெகா அனல்மின் திட்டத்தை எதிர்த்தும், கடல் அரிப்பு மற்றும் கடற்கரை ஒழுங்கமைவு மேலாண்மை மண்டல திட்டம் தொடர்பாகவும், தேசிய பசுமை தென்மண்டல தீர்ப்பாயத்தில் வழக்குத் தொடுத்தார்.

குழந்தைகளின் புத்தகச் சமையைக் குறைப்பதற்காகவும் இளஞ்சிறார் நீதி (குழந்தைகளின் பாதுகாப்பு மற்றும் பராமரிப்பு) திருத்த சட்டத்திற்கேற்ப விதிகளை உருவாக்குவதற்கும், நாகப்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த கரேஷ் என்பவர் காவல் நிலையத்தில் சித்ரவதைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டது குறித்தும் உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்தார். தனது இயல்பிலேயே பிறர் நலனில் அக்கறைக் கொண்டிருந்த அவரது கண்ணோட்டம், ஆழ்ந்த வாசிப்புகளின் காரணமாக மேலும் மேலும் விசாலமடைந்தது. கார்ல் மார்க்ஸ், ஃபிரடெரிக் எங்கெல்ஸ், மாக்ஸிம் கார்க்கி, மாவோ, பெரியார், அம்பேத்கர் எழுத்தாக்கங்களைத் தேடிப் படித்த

அவர், அவற்றின் வழியே சமூக அறிவியல் பார்வையைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டார். மக்களின் பிரச்சனைகளைப் பகுத்தறிவுக் கண்ணோட்டத்தோடுப் புரிந்துகொள்வதற்கும் வாக்கக் கண்ணோட்டத்துடன் தீர்வு காண்பதற்கும் இந்த ஆழ்ந்த வாசிப்பு அவருக்கு ஒரு வலுவான அடித்தளத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது என்றால் மிகையல்ல.

ஆசியின் சிறப்பியல்புகளில் முக்கியமான ஒன்று அவரது அரசியல் அக்கறை. தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்கள் பலவும் அரசியல் இயக்கங்களிலிருந்து தங்களைத் துண்டித்துவைத்துக்கொண்ட நிலையில், குழந்தைகளின் உரிமைகள், பெண்களின் உரிமைகள், கல்வி உரிமை, தகவல் உரிமை, உள்ளாட்சி அதிகாரங்கள், சுற்றுச் சூழல், விளிம்பு நிலை மக்களின் பாதுகாப்பு உள்ளிட்ட அனைத்து மனித உரிமைப் போராட்டங்களும் அரசியல் இயக்கமாகவும் மாறினாலன்றி, தனித்து நடைபெறுவதால் வெற்றி பெற முடியாது என்பதில் தெளிவான புரிதலோடு இருந்தார். எந்தவொரு போராட்ட இயக்கத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்பாகவும் அரசியல் கட்சிகளுக்கு அழைப்பு விடுப்பார். மக்களின் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதில் உண்மை அக்கறை உள்ள அரசியல் தலைவர்கள் கருத்தரங்குகளிலும் பயிலரங்குகளிலும் பங்கேற்க வேண்டும் என்று விரும்பி அழைத்தார்.

அரசியல் கட்சிகளின் மக்கள் இயக்கங்களில் மனித உரிமை இயக்கமும் பங்கேற்கச் செய்வார். சட்டங்கள் தொடர்பான ஆவணங்கள், உண்மையறியும் குழுக்களின் அறிக்கைகள் ஆகியவை அரசியல் கட்சிகளின் தலைமைகளுக்குக் கிடைக்கச் செய்வதில் முனைப்புக் காட்டினார். ஆகவேதான் பெரும்பாலான அரசியல் இயக்கங்களின் தலைவர்கள் அவரது மறைவுச் செய்தியறிந்து அதிர்ச்சியும் வேதனையும் வெளிப்படுத்தித் தங்களது உணர்வுப்பூர்வமான அஞ்சலியைச் செலுத்தியுள்ளனர்.

ஒருவர் மரணமடைகிறபோது காலமானார் என்று பொதுவாகக் குறிப்பிடப்பட்டாலும், அந்தச் சொல் எல்லோருக்கும் பொருந்தாது. செயற்கரிய செய்து, பிறர் நலனுக்காக உழைத்து, தாம் வாழ்ந்த காலத்தை ஒரு அடையாளமாகக் கிச்செல்கிறவர்களுக்குத்தான் காலமானார் என்ற சொல் பொருந்தும். அதன்படி, மனித உரிமைப் போராட்டக் களத்தில் ஆசி பெர்ணான்டஸ் தாமே ஒரு காலமாக, இது ஆசியின் காலகட்டம் என்று குறிப்பிடத்தக்க வகையில் தடம் பதித்துச் சென்றிருக்கிறார். அவரது சமுதாய இலக்குகளை எட்டுவதற்காக அந்தத் தடத்தில் தொடர்ந்து பயணிக்க உறுதியேற்போமாக.

நீதிமன்றங்களில் தமிழக வழக்குரைஞர்களின் 'சட்டத்துக்குக் கட்டுப்படாத' போக்குகள் குறித்து அண்மைக்காலமாக செய்திகள் வந்தவண்ணம் உள்ளன. குறிப்பாக, உயர்நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதியின் அறைக்கு வெளியே வழக்குரைஞர்கள், நீதிமன்றத்தில் தமிழ் அதிகாரப்பூர்வ மொழியாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும் எனக் கோரி நடத்திய போராட்டம் பற்றிய செய்திகள் வந்துள்ளன. சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் நடந்த மற்றொரு சம்பவத்தில், மதுரை மாவட்ட நீதிமன்றங்களின் வழக்குரைஞர்கள் சங்கத் தலைவர், செயலாளருக்கு எதிராக சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் குழு தானாகவே முன்வந்து எடுத்துக்கொண்ட நீதிமன்ற அவமதிப்பு வழக்குத் தொடர்பான விசாரணையின்போது, வழக்குரைஞர்கள் திரண்டு, அந்த நீதிபதிகளுக்கு எதிராக முற்றுக்கைப் போராட்டம் நடத்தினர். இந்த இரண்டு சம்பவங்களுக்கு முன்னதாக மதுரை வழக்குரைஞர்கள் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தின் மதுரை கிளை பிறப்பித்த, இருசக்கர வாகன ஓட்டிகள் கட்டாயமாக தலைக் கவசம் அணிய வேண்டும் என்ற ஆணையை விலக்கிக்கொள்ள வலியுறுத்தி போராட்டம் நடத்தினர். இந்தக் கோரிக்கைகள் நியாயமானவைதானா, அவை முன்வைக்கப்பட்ட விதம் ஏற்படையதுதானா என்பது முக்கியப் பிரச்சனையல்ல. இதைத் தொடர்ந்து வரும் பல்வேறு அம்சங்கள் ஒவ்வொரு வழக்குரைஞருக்கும், நீதி அமைப்பின் மீது மிகுந்த நம்பிக்கையுள்ள, சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்கிற குடிமக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆழ்ந்த கவலை தருவனவாக உள்ளன.

முடிவின்றித் தொடரும் புறக்கணிப்புகள்

வழக்குரைஞர்களின் பல்வேறு நீதிமன்றப் புறக்கணிப்புப் போராட்டங்களையும், ஊர்வலங்களையும் தமிழக நீதிமன்றங்கள் கடந்த காலத்தில் சந்தித்துள்ளன. காவல்துறையினரின் அத்துமீறல், வழக்குரைஞர்கள் மீதான கொடூரமான தாக்குதல்கள், குறிப்பிட்ட சில வழக்குரைஞர்கள் தங்களது தொழில்சார்ந்த கடமையை நிறைவேற்றியதற்காகத் தொடுக்கப்பட்டத் தாக்குதல்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்காக அந்தப் போராட்டங்களும், ஊர்வலங்களும் நடத்தப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய ஒவ்வொரு பிரச்சனையும் பெரும்பாலான வழக்குரைஞர்களை ஒன்று திரட்டுகிறது. அவர்கள் நீதி நிலைநாட்டப்பட வேண்டுமென்று கோருகிறார்கள். பொதுமக்கள் தங்களுடைய ஒரே நம்பிக்கையான நீதித்துறை மீது நம்பிக்கை இழந்துவிட வேண்டாம் என்று

கேட்டுக் கொள்கிறார்கள். சட்டக் களத்தின் தரம் தாழ்ந்து வருவது குறித்தும் கணிசமான வழக்குரைஞர்கள் கவலை தெரிவிக்கிறார்கள். சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தின் கம்பீரத்தை உயர்த்திப் பிடிப்பதில் வழக்குரைஞர்கள் அமைப்பும், நீதிபதிகள் அமைப்பும் தவறிவிட்டது குறித்தும் அவர்கள் கவலை கொள்கிறார்கள்.

இவ்வாறு நீதிமன்றப் புறக்கணிப்புகளும், சட்டத் தொழிலின் தரம் மீட்கப்பட வேண்டுமென்ற குரல் ஒலிப்பதும் தொடர்ச்சியான நிகழ்வுப் போக்குகளாகியுள்ள நிலையில், நீதி அமைப்பை பாதித்துள்ள சிக்கல்களுக்கான அடிப்படைக் காரணங்களை ஆராய்வதில் வழக்குரைஞர்கள் அமைப்பும், நீதிபதிகள் அமைப்பும் தோல்வியடைந்துள்ளன. நீதி அமைப்பைக் கவ்வியுள்ள பிணிகளையும், தொடர்ந்து அது அரிக்கப்பட்டு வருவதையும் புரிந்துகொள்ள ஆழ்ந்த அக்கறையுடன் முயற்சிகள் எதுவும் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பட்டதில்லை. நீதிபதிகள் அமர்வுக் குழு, வழக்குரைஞர்கள் மன்றம் ஆகிய இரண்டுமே சில வழிமுறைகளைப் பின்பற்றியிருக்க முடியும். தரம் தாழ்ந்து வருவதற்கான காரணங்களை ஆராயவும், உரிய பரிந்துரைகளை அளிக்கவும் நீதிபதிகள் குழு ஒன்றை அமைத்திருக்கலாம். இதற்கான ஆய்வை மேற்கொண்டு ஆலோசனைகளை முன்வைக்கும் பணியை சட்டப் பல்கலைக்கழகத்திடம் ஒப்படைத்திருக்கலாம். ஆனால், பிரச்சனையை அலசி ஆராயாமலேயே வழக்குரைஞர்கள் மன்றமாகிய இந்திய பார் கவுன்சில் (பிசிஐ) மதுரை மன்றத்தைச் சேர்ந்த 15 வழக்குரைஞர்களை அவர்கள் ஒழுங்கீனமாக நடந்துகொண்டதாகச் சொல்லி தனது பதிவிலிருந்து இடைநீக்கம் செய்ய ஆணையிட்டுள்ளது. சம்பந்தப்பட்ட வழக்குரைஞர்களுக்கு முன்கூட்டியே அறிவிப்பு எதுவும் வழங்காமல் இந்த ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பதால், நீதிமன்றத்தில் இது தள்ளுபடி செய்யப்படலாம். தமிழக வழக்குரைஞர்களின் நடவடிக்கைகளை உச்சநீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதி வெளிப்படையாகக் கடுமையான முறையில் விமர்சித்தார். அதைத் தொடர்ந்து, பிசிஐ இந்தத் தன்னிச்சையான நடவடிக்கையை எடுத்துள்ளது

பொருத்தமற்ற தலைமை

சட்டக் களத்தின் தரம் தாழ்ந்ததற்கான முக்கியக் காரணங்களில் ஒன்று, இந்திய வழக்குரைஞர்கள் மன்றத்திலும், தமிழக வழக்குரைஞர்கள் மன்றத்திலும் தரமான செயல்திறன் மிக்க தலைமை இல்லாமல்

போனதுதான். பார் கவுன்சில் உறுப்பினர்களின் தேர்தல்களை பிசிஐ விதிகள் கட்டுப்படுத்துகின்றன. 1961ஆம் ஆண்டின் வழக்குரைஞர்கள் சட்டத்தின் கீழ் விதிகளை உருவாக்க அளிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தின்படி இந்த விதிகளை பிசிஐ ஏற்படுத்தியுள்ளது. பார் கவுன்சில் உறுப்பினராக இருப்பவர்களுக்கு ஏராளமான அதிகாரங்கள் உள்ளன. வழக்குரைஞர்களாகப் பதிவு செய்யும் அதிகாரம், வழக்குரைஞர்கள் தவறாக நடந்துகொண்டதாக வரும் புகார்கள் குறித்து முடிவு செய்யும் அதிகாரம், வழக்குரைஞர்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பது, சட்டச் சீர்திருத்தங்களுக்கு ஆதரவு அளிப்பது, ஏழைகளுக்கு சட்ட உதவி வழங்குவது, சட்டம் தொடர்பான தலைப்புகளில் கருத்தரங்குகளை நடத்துவது உள்ளிட்ட அதிகாரங்கள் இதற்கு உள்ளன. தமிழகத்திலும் புதுச்சேரியிலும் மாநில பார் கவுன்சிலுக்கான (எஸ்பிசி) தேர்தல்கள் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடைபெறுகின்றன. ரகசிய வாக்கெடுப்பு அடிப்படையிலும், பதிவான வாக்குகளில் அதிக எண்ணிக்கை என்ற அடிப்படையிலும் இந்தத் தேர்தல்கள் நடத்தப்படுகின்றன.

மாநில பார் கவுன்சிலுக்கு அண்மையில் நடந்த தேர்தல்கள் கடுமையான சர்ச்சைக்கு உள்ளாயின. பெரும்பாலான வேட்பாளர்கள் வாக்குகளைத் திரட்டுவதற்காக மனசாட்சியற்ற வழிமுறைகளைப் பின்பற்றினர். வழக்குரைஞர்கள் ஊழல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதைக் குறித்து பத்திரிகைகளில் செய்திகள் வந்தன. பல்வேறு வழக்குரைஞர் சங்க அமைப்புகளின் அலுவலகங்களுக்கு மையப்படுத்தப்பட்ட ஏர்-கண்டிஷன் வசதி செய்து கொடுக்கப்படும், வழவழப்பான தரையோடுகள் பதித்துத் தரப்படும், நூலக வசதிகள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்படும் என்பன போன்ற வாக்குறுதிகள் அச்சிட்டு விநியோகிக்கப்பட்டன. சில குறிப்பிட்ட வேட்பாளர்கள் பெரும்பணம் செலவிட்டது பற்றி சொல்ல வேண்டியதில்லை. தனிப்பட்ட வாக்காளர்களுக்குப் பணம் கொடுப்பது, ஆடம்பர விடுதிகளில் அவர்களுக்கு உணவும் மதுவும் வழங்குவது போன்ற செயல்களிலும் ஈடுபட்டனர். அரசியல் கட்சிகளாவது தங்களது தேர்தல் அறிக்கைகளில் அளிக்கும் வாக்குறுதிகளை தேர்தலுக்குப் பிறகுதான் நிறைவேற்ற முயல்கின்றன. வழக்குரைஞர்கள் மன்ற வேட்பாளர்களோ தங்களது அறிக்கைகளில் அளித்த வாக்குறுதிகளை தேர்தல் தேதிக்கு முன்பே நிறைவேற்றினார்கள். தங்களது பேரத்துக்கு ஏற்ப வாக்குப் பதிவு நடப்பதை இந்த வேட்பாளர்கள் உறுதிப்படுத்துகிறார்கள்.

கடைசியாக 2011ல், மாநில பார் கவுன்சிலின் 25 உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க நடைபெற்ற தேர்தலின்போது, மொத்தம் 192 வேட்பாளர்கள்

போட்டியிட்டனர். இந்திய பார் கவுன்சிலுக்கான ஒரு உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் அந்தத் தேர்தல் நடைபெற்றது. களத்தில் நின்ற வேட்பாளர்களிடையே குற்றப் பின்னணி உள்ளவர்களும் இருந்தனர். தனிப்பட்ட வாக்காளர்களையும், வழக்குரைஞர்கள் சங்கங்களையும் கவர்வதற்காக முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு பணம் புகுந்து விளையாடியது. இளம் சட்ட மாணவர்கள் கூட விட்டுவைக்கப்படவில்லை. சில வேட்பாளர்களுக்கு ஆதரவாக பிரச்சாரம் செய்வதற்கு அந்த மாணவர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டார்கள். அதற்காக அவர்களுக்குப் பணமும் உணவும் மதுவும் வழங்கப்பட்டன.

தேர்தலைச் சுதந்திரமாகவும் நேர்மையாகவும் நடத்த வேண்டும் எனக் கோரி சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் மனுத்தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அதனை ஏற்று சென்னை உயர்நீதிமன்றம் ஒரு ஓய்வு பெற்ற உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியை தேர்தல் அலுவலராக நியமித்தது. அவர் ஒவ்வொரு வாக்குச்சாவடியிலும் ஒரு சுயேச்சையான தேர்தல் பார்வையாளர் இருப்பார் என அறிவித்தார். இத்தகைய சில நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோதிலும், இரண்டு மாவட்டங்களில் நடந்த தேர்தல் சுதந்திரமாகவும் இல்லை, நேர்மையாகவும் இல்லை என்று அந்த மாவட்டங்களுக்கான தேர்தல் பார்வையாளர்கள் அறிக்கை அளித்தார்கள். அதைத் தொடர்ந்து அந்த இரண்டு மாவட்டங்களில் பதிவான வாக்குகள் செல்லுபடியாகாது என்றும், வாக்கு எண்ணிக்கையில் அவை சேர்த்துக்கொள்ளப்பட மாட்டாது என்றும் சென்னை உயர்நீதிமன்றம் அறிவித்தது. அந்தத் தேர்தலின் முடிவுகள் எப்படி இருக்கும் என்பது ஏற்கனவே யூகிக்கப்பட்டதாகத்தான் இருந்தது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் யார் யார் என அறிவிக்கப்பட்டபோது அது யாருக்குமே வியப்பை ஏற்படுத்தவில்லை.

பெருமைக்குரிய இந்த சட்டப்பூர்வ அமைப்பிற்கான தேர்தல்கள் எவ்வாறு நடத்தப்படுகின்றன என்பது தலைமையின் தரத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்கிறது. மன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் சக வழக்குரைஞர்கள் மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடிய இடத்தில் இருப்பதால், அவர்கள் நேர்மையானவர்களாக, சட்டப்புலமை உள்ளவர்களாக, தொழில் நெறிகளைப் பின்பற்றுவவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால், இந்த எதிர்பார்ப்புகளுக்குப் பொருத்தமான வேட்பாளர்கள் மிகக் குறைவாகவே வருகிறார்கள். குற்றப் பின்னணி உள்ளவர்கள் கூட போட்டியிடுகிறார்கள், மாநிலக் கவுன்சிலில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். வேடிக்கை என்னவென்றால், மாநில பார் கவுன்சிலின் இதே உறுப்பினர்கள்தான் 'தவறு செய்யும்' வழக்குரைஞர்கள் மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்க முடியவில்லை என்று இந்திய பார் கவுன்சிலுக்குப் புகார் அனுப்பினார்கள். குறிப்பாக,

கட்டுப்பாடன்றி நடந்துகொள்ளும் தலைவர்கள் ஆள்பவம் உள்ளவர்களாக, மோசமான பின்னணி உள்ளவர்களாக, குற்றப் பதிவுகள் உள்ளவர்களாக இருப்பதால் அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க முடியவில்லை என்று இந்த உறுப்பினர்கள் கூறினார்கள். இதைத் தொடர்ந்துதான் பிசிஐ குறிப்பிட்ட வழக்குரைஞர்களை இடைநீக்கம் செய்து ஆணையிட்டது.

பரிந்துரைகள்

மாநில பார் கவுன்சிலுக்கான தேர்தல் அடுத்த ஆண்டு நடைபெற உள்ளது. கடந்த தேர்தலின் போது அரங்கேற்றப்பட்ட ஜனநாயக விரோத செயல்பாடுகள் மீண்டும் நடைபெறலாம் என்று பெரும்பாலான வழக்குரைஞர்கள் கவலை தெரிவிக்கிறார்கள். மேலும், இதில் போட்டியிடக் கூடியவர்கள், வழக்குரைஞர்கள் சமூகத்திற்குள் நிலவும் சிக்கல்களைத் தங்களுக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முயல்வார்கள். அது இந்த அமைப்பை பாதாளத்திற்குள் தள்ளிவிடும். நிலைமையைச் சீராக்குவதற்கும், சட்ட அமைப்பின் தரம் தாழ்வதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கும் அவசர முயற்சிகள் தேவைப்படுகின்றன.

முதலாவதாக, எஸ்பிசி உறுப்பினர்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்படப் போட்டியிடுவதற்கு, கறாரான தகுதிகள் வரையறுக்கப்பட வேண்டும். போட்டியிடுவோரின் கடந்த காலப் பதிவுகள் கூர்மையாக ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும். தேர்தல் நடைமுறைகளைக் கண்காணிப்பதற்காக (ஓய்வு பெற்ற) நீதிபதிகளும், மூத்த வழக்கறிஞர்களும் கொண்ட குழுவை அமைக்கலாம். அவர்களுக்கு வாக்குகளை உறுதிப்படுத்துவதற்காக ஜனநாயகப்பூர்வமற்ற வழிகளில் இறங்குவோரை தகுதியிழக்கச் செய்யும் அதிகாரம் இருக்க வேண்டும். தேர்தல் முறைகேடுகள் குறித்த நம்பகமான தகவல்கள் உள்ள வழக்குரைஞர்கள் அதுகுறித்த தங்களது அறிக்கைகளை இந்தக் குழுவிற்கு அனுப்ப வேண்டும். முறைகேடுகள் குறித்து முன் கூட்டியே எச்சரிப்பவர்களுக்கான பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். நேர்மையும், தொழில் நெறியும் உள்ளவர்கள் மட்டுமே தேர்தலில் போட்டியிட முடியும் என்பதை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய வகையில் போதுமான விதிகளை பிசிஐ உருவாக்க வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, எஸ்பிசி தேர்தல்கள் தொடர்பான பிசிஐ விதிகள் கறாராகப் பின்பற்றப்படுவதை சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளும், மாவட்ட நீதிமன்ற நீதிபதிகளும் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். மூன்றாவதாக, மாநில பார் கவுன்சிலும் வழக்குரைஞர்கள் சங்கங்களும் நீதித்துறையில் உள்ள பிரச்சனைகள் குறித்த விவரங்களை

மக்களுக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும். பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகள் குறித்தும் மக்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டும். அதன்மூலம், நீதிமன்றத்தை நாடும் பொதுமக்களின் நம்பிக்கையையும் ஆதரவையும் பெற முடியும். தற்போது அவர்களுக்கு, நீதித்துறைக் கட்டமைப்புக்குள் என்ன நடந்தாலும் அது பற்றிய ஒருதரப்பான செய்திகள் மட்டுமே போய்ச் சேருகின்றன. சில நேரங்களில் வழக்குரைஞர்களால் நடத்தப்படும் புறக்கணிப்புப் போராட்டங்களுக்கும், வேலை நிறுத்தங்களுக்கும், ஊர்வலங்களுக்கும் நியாயமான காரணங்கள் உள்ளன என்பதும் பொதுமக்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட வேண்டும். அத்தகைய போராட்டங்களை சட்டத்துக்குப் புறம்பான, தான்தோன்றித்தனமான நடவடிக்கைகளால், நீதிமன்றத்தில் வழக்குரைஞர்கள் செயல்படுவதற்கான உரிமைகளைப் பறிக்கும் ஆணைகளால் ஒடுக்கிவிட முடியாது.

நான்காவதாக, நீதித்துறைக் கட்டமைப்புக்குள் ஊழல் ஊடுருவியிருப்பதை உச்சநீதிமன்றமே ஒப்புக் கொண்டுள்ளது. அதனை ஒழித்துக் கட்ட வேண்டுமானால், துணிச்சலான, நேர்மையான, கறாரான தலைவர்களைக் கொண்டதாக, அனைத்துக்கும் மேலாக தனிப்பட்ட ஆதாரங்களை விட அமைப்புதான் உயர்வானது என ஏற்றுக்கொண்டு அதற்காக முன்வரக்கூடியவர்களைக் கொண்டதாக பார் கவுன்சில் இருக்க வேண்டும்.

ஐந்தாவதாக, நீதித்துறையின் முன்பல சவால்கள் உள்ளன. முற்றிலுமாகக் களையெடுக்கப்பட வேண்டிய தேவை உள்ளது. நீதித்துறையைத் தூய்மைப்படுத்த வேண்டுமானால் அதற்கான நடவடிக்கைகள் மேலேயிருந்து தொடங்கி கீழே வரவேண்டுமேயன்றித் தலைகீழாக நடக்கக்கூடாது.

ஏழைகளுக்கும், ஓரங்கட்டப்பட்டவர்களுக்கும், ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கும் நீதி அமைப்புதான் ஒரே ஆறுதல். நீதிக்கான நுழைவாயில்கள் விசாலமாகத் திறந்திருக்க வேண்டும். நீதி வழங்கும் கட்டமைப்பு மீதான நம்பிக்கை அரிக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது. ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளையும், நடைமுறைகளையும் கீழிறக்கும் செயல்களில் பிசிஐ, எஸ்பிசி போன்ற சட்டப்பூர்வ அமைப்புகள் இறங்காது என்பதை உறுதிப்படுத்த நாம் அனைவரும் ஒன்றுபட்டுச் செயல்பட வேண்டும். எச்சரிக்கை மணியோசை ஒலித்து விட்டது. சட்டத் தொழிலின் கம்பீரத்தையும் நீதிமன்றத்தின் பெருமிதத்தையும் மீட்டெடுத்து அவற்றை உயர்த்திப் பிடிப்பதற்கான உடனடி நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டாக வேண்டும்.

பெரும் முதலாளிகளுக்கே பேராதரவு

அரசியலுக்குள் நடக்கும் ஆள்பிடிக்கும் வேலை

— கரோலின் லூகாஸ்

அட்டகாசமான விலையுயர்ந்த அட்டையில் அச்சிடப்பட்டிருந்த அந்த அழைப்பிதழ் என்னை லண்டனின் டாக் லேண்ட்ஸ் பகுதியில் உள்ள எக்ஸெல் மையத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சியில் பங்கேற்க அழைத்தது. ஒரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் என்ற முறையில் வரக்கூடிய ஏராளமான அழைப்பிதழ்களில் அதனை மாறுபடுத்திக் காட்டிய ஒரு அம்சம் அதன் வர்த்தகச் சின்னம்தான். DSEI என்ற அந்தச் சின்னத்தில் இருந்த 'I' என்ற எழுத்து, மறைந்திருந்து கூடக்கூடிய துப்பாக்கியில் குறிவைக்கப்படும் இலக்கு போலவே வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்த வர்த்தகச் சின்னத்தின் அடியில் நிகழ்ச்சியின் முழுப்பெயர் அச்சிடப்பட்டிருந்தது: “Defence and Security Equipment International” (பன்னாட்டு தற்காப்பு மற்றும் பாதுகாப்பு கருவிகள்). அதற்கு முன்பாகவே இந்த வர்த்தகச் சின்னம் பற்றி என் கவனத்திற்கு வந்திருக்கிறது. இல்லையென்றால் அந்த அழைப்பிதழ் எனக்கு முக்கியமானதாகப்பட்டிருக்காது. முன்பு அதே இடத்தில் இதே கண்காட்சியை எதிர்த்து நடந்த போராட்டத்தில் நானும் பங்கேற்றிருந்தேன். உலகின் மிகப்பெரிய ஆயுத விற்பனைக் கண்காட்சிதான் DSEI. உலகின் பல நாடுகளுடைய ராணுவ அமைப்புகளின் பொறுப்பாளர்களும், பாதுகாப்பு நிறுவனங்களைச் சேர்ந்தோரும் தங்களுக்குத் தேவையான துப்பாக்கிகளையும் பீரங்கிகளையும், ஏவுகணைகளையும், கைவிலங்குகளையும், ஆளில்லா குண்டு வீச்சு விமானங்களையும், வெடிகுண்டுகளையும், போருக்குத் தேவையான இதர ஆயிரக்கணக்கான ஆயுதங்களையும் வாங்குவதற்கான ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வதற்காக வருகிற விற்பனை கண்காட்சிதான் அது.

கண்காட்சியின் அமைப்பாளர்கள் எல்லா எம்பிக்களுக்கும் மொத்தமாக அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர், இந்தக் கண்காட்சியில் விரும்பத்தகாத விருந்தினர்களாக இருக்கக்கூடும் என்பதை யோசித்துப் பார்க்காமல் அழைப்பிதழ்கள் அனுப்பப்பட்டுள்ளன என்பது தெளிவு. நானே நேரில் சென்று பார்வையிட்டால் என்ன என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

நிகழ்ச்சி தொடங்குவதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்னதாக பிரதிநிதிகள் விவரம் அனுப்பப்பட்டிருந்தது. அதிலிருந்து, 35

நாடுகளைச் சேர்ந்த அரங்குகள் கண்காட்சியில் இருக்கும் என்பதும், முதல்முறையாக பிரேசில், இந்தியா ஆகிய இரு நாடுகளும் பங்கேற்கின்றன என்பதும், மொத்தம் 1300 நிறுவனங்கள் தங்களது போர்த் தளவாடத் தயாரிப்புகளைக் காட்சிக்கு வைக்க இருக்கின்றன என்பதும் தெரிய வந்தது. பிரென்ஹா 3, வானத்தில் நிறுத்திவைக்கக்கூடிய ஆயுதக் கிடங்காகிய ஹிட்ஃபிஷ்ட், 30மி.மீ. தானியங்கி பீரங்கி, 7.62மி.மீ. இரட்டை அச்சு இயந்திரத் துப்பாக்கிகள், டாங்குகளை குறிவைத்துத் தாக்கக்கூடிய ஏவுகணை செலுத்து வாகனங்கள் உள்ளிட்ட பலவகையான ஆயுதங்கள் அங்கே வைக்கப்படும். ஆளில்லாத ஆகாய ஆயுத வாகனங்களுக்கு — உங்களையும் என்னையும் தாக்கக்கூடிய ஆளில்லாத குட்டி விமானங்களுக்கு சிறப்பு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படும். மொத்தத்தில், மக்களைக் கொல்வதற்கான ஒரு சிறப்புக் கண்காட்சிதான் அது.

கண்காட்சி அரங்கில் எங்களது அலுவலகத் தலைவர் கேத் மில்லர், அவருடன் நான் இருவருமாக பார்வையாளர்கள் பதிவு செய்யுமிடத்திற்குச் சென்றோம். அந்தப் பகுதியில், இரும்பு வேலிக்கு வெளியே சற்றுத் தொலைவில் எதிர்ப்பாளர்கள் ஓரங்கட்டப்பட்டிருந்தார்கள். எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கு தாங்கள் தங்களது நேரத்தை வீணாக்குகிறோமோ என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக காவல்துறையினர் இவ்வாறு செய்கிறார்கள். நிகழ்ச்சி நடைபெறும் இடத்திலிருந்து கணிசமான தொலைவிற்கு எதிர்ப்பாளர்களைத் தள்ளி நிறுத்திவிட்டால், இத்தகைய போராட்டங்களை விரும்பாதவர்களுக்கு அது ஒரு வெற்றியாகப் பார்க்கப்படுகிறது. எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் “அனுமதிக்கப்படுகிற” இடங்களை ஏற்படுத்துகிற வேலையை காவல்துறையினர் தொடர்ந்து செய்கிறார்கள். போராட்டத்தை நீங்கள் அந்த இடத்தில் நிகழ்த்தவில்லை—யென்றால் உங்களைக் கைது செய்வது சரியான நடவடிக்கைதான் என்று காவல்துறையினர் நியாயப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். ஆனால், போராட்ட உரிமை என்பது, நீங்கள் எங்கே போராட வேண்டும் என்று காவல்துறையினர் முடிவு செய்கிறார்களோ அந்த இடத்தில் போராட்டத்தை நடத்துகிற உரிமை அல்ல. காவல்துறையினர் முடிவு செய்கிற இடத்தில்தான் நடத்த வேண்டுமென்றால், இனிமேல் நாம் நமது வீட்டிற்குள்ள்தான் “போராட்டம்” நடத்த வேண்டும் என்று விரைவிலேயே சொல்லக் கூடும். அதற்கு மாறாக வேறு எந்த இடத்தில்

நடத்தினாலும் அது 'பிரச்சனை' என்றே பார்க்கப்படும்; அந்த அடிப்படையில் 'பொது ஒழுங்கு' நோக்கத்திற்காக அந்தப் பிரச்சனை தடுக்கப்பட்டாக வேண்டும் என்று காவல்துறை இதைப் பார்க்கும்.

இந்தச் சிந்தனைதான் “நிஞ்ஜா” பாணியிலான இந்த ஆயுதக் கண்காட்சி குறித்த மன நிறைவை ஏற்படுத்துகிறது.

அரங்கத்திற்கு உள்ளே கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்ட காட்சியாக விநிந்தது. மிகப் பெரிய சந்தை வளாகத்தைவிட விசாலமான கட்டிடம் ஒன்றை யோசித்துப் பாருங்கள். அந்தக் கட்டிடத்திற்கு உள்ளே உள்ள வழிகளில் பெரிய பெரிய அரங்குகள், பிரகாசமான ஒளி விளக்குகளோடு, கண்கவர் உலோகங்களில் கட்டப்பட்டிருப்பதாகக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். ஒவ்வொரு அரங்கத்திலும் விற்பனையாளர்கள் முகமெல்லாம் புன்னகையாக, உங்களை கைகுலுக்கி வரவேற்கிறார்கள். ஒரு ஏவுகணையையோ பெட்டி நிறைய வெடிகுண்டுகளையோ உங்களுக்கு விற்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். பெரிய துப்பாக்கிகள், கைத்துப்பாக்கிகள், ஏவுகணைகள், நவீன தாக்குதல் விமானங்கள் அல்லது கப்பல்களுக்கான மாதிரிகள்..... என எல்லாமே அந்த இடத்தின் கௌரவக் காட்சிகளாக நிற்கின்றன. கலைப் பொருள்களின் கண்காட்சியைச் சுற்றிப் பார்ப்பது போலத்தான் இருக்கிறது. எல்லாமே நேர்த்தியாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உண்மையிலேயே போர் வரக்கூடும் என்பதற்கான எந்த அறிகுறியும் அங்கே இல்லை.

அரங்கத்தில் நாம் சந்தித்துப் பேசுகிற எல்லோருமே மிகவும் உற்சாகத்தோடு இருக்கிறார்கள். உண்மையில் இதில் இருக்கிற போலித்தனம் எனக்கு குமட்டலை ஏற்படுத்துகிறது. ஆவணங்களை நகலெடுக்கும் எந்திரங்கள், அலுவலகங்களுக்கான மேசை, நாற்காலிகள் போன்ற பொருள்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இந்தக் கண்காட்சியின் உண்மை நிலவரங்கள் மறைபொருளாகவே இருக்கின்றன.

இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால், உலகம் முழுவதும் ஆண்டுதோறும் ஆயிரக்கணக்கானோரை கொலை செய்கிற, அவர்களை செயல்பட முடியாதவர்களாக ஊனப்படுத்துகிற ஒரு தொழிலில் பங்கேற்கிறோம் என்பதில் அவர்கள் சங்கடம் ஏதுமின்றி உற்சாகமாக ஈடுபடுகிறார்கள். இது அரசாங்கங்களைச் சார்ந்திருக்கிற ஒரு வர்த்தகம். அரசாங்கத்தை வர்த்தகமும், வர்த்தகத்தை அரசாங்கமும் முறையான பரிசீலனையிலிருந்து ஒன்றையொன்று பாதுகாத்துக் கொள்வதை இரண்டுமே உறுதிப்படுத்திக் கொள்கின்றன. இவ்வாறு இவை ஒன்றையொன்று சார்ந்திருப்பது, அரசியலில் அதிகபட்ச செல்வாக்கு

செலுத்தக்கூடிய அளவிற்கு ஆயுத வர்த்தகம் இருக்கிறது என்கிற அளவிற்குப் போயிருக்கிறது.

ஆயுத விற்பனையோடு சேர்ந்து நீண்டகாலமாகவே லஞ்சமும் ஊழலும் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன என்ற வரலாறு இருக்கிறது. மிக மோசமான ஊழல்கள் மட்டுமே செய்தியாக வெளிவருகின்றன. உதாரணமாக, அமெரிக்க ஆயுதத் தயாரிப்பாளரான லாக்ஹீட் நிறுவனத்திலிருந்து ஜப்பான் பிரதமர் கக்கூயி டனாகா கையூட்டுப் பெற்ற விவகாரம், அல்-யமாமா ஆயுத ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பகுதியாக சவுதி அரசின் மேல்மட்டத்தினருக்கு வழங்கப்பட்ட தொகை போன்றவைதான் செய்தியாகின்றன. மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டாவது செய்தி ஊழல் எந்த அளவுக்கு ஆழமாக ஊடுருவிச் செல்ல முடியும் என்பதை வெளிப்படுத்தியது.

பிஏஇ சிஸ்டம்ஸ் நிறுவனத்திற்கு எதிரான புகார்களை கடும் மோசடிகள் கண்காணிப்பு அலுவலகம் பதிவு செய்தபோது, சவுதி அரசு மேற்கொண்டு ஆயுதம் கொள்முதல் செய்வதையே நிறுத்திவிடப் போவதாக மிரட்டியது. பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான நடவடிக்கையில் பிரிட்டனுடன் ஒத்துழைக்கப் போவதில்லை என்றும் சவுதி அரசு கூறியது. அதைத் தொடர்ந்து அன்றைய தொழிலாளர் கட்சி அரசு, “தேசத்தின் பாதுகாப்பு” கருதி அந்த ஊழல் விவகாரத்தை அத்தோடு விட்டுவிடுமாறு மேற்படி அலுவலகத்தைக் கட்டாயப்படுத்தியது. பிரிட்டனின் நெருங்கிய கூட்டாளியாக சவுதி அரேபியா இருந்து வருகிறது என்றும் அரசு காரணம் கூறியது. ஒரு பயங்கரவாதத் தாக்குதல் நடக்கக் கூடும் என்ற தகவல் கிடைக்குமானால் அதைத் தெரிவிக்கப் போவதில்லை என்று அச்சுறுத்துகிற ஒரு அரசு எப்படிப்பட்ட கூட்டாளியாக இருக்க முடியும் என்ற கேள்வி எழுத்தான் செய்யும். ஆயினும், பிஏஇ நிறுவனம் முறைகேடான பணப் பட்டுவாடாக்களில் ஈடுபட்டது என்பதில் யாருக்கும் ஐயமில்லை. விரைவிலேயே அமெரிக்க அரசின் நீதித்துறை, அந்த நிறுவனத்திற்கு 40 கோடி டாலர் அபராதம் விதித்தது.

பின்னர், பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு ஒரு பெரிய குற்றச் செயல் நடந்திருக்கிறது என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டது. ஆனால், சட்டம் தனது கடமையைச் செய்வதற்கு அனுமதிப்பதற்கு மாறாக, அரசு விசாரணையை நிறுத்தி வைத்தது. பிஏஇ நிறுவனத்தின் வலுவான தொடர்புகள் வேலை செய்தன. பிஏஇ தொழிற்சாலைகள் இருந்த தொகுதிகளைச் சேர்ந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், தொடர்ந்து விசாரணை நடைபெறுமானால் அதனால் தங்கள் தொகுதிகளில் ஏற்படக்கூடிய வேலை இழப்பு குறித்த கவலை தெரிவித்தனர். பிஏஇ நிர்வாகத்தினரும் அதன் மக்கள் தொடர்பு அதிகாரிகளும் சுறுசுறுப்பாகச் செயல்பட்டு,

தங்களுக்கு மூலப் பொருள்களும், இதர பொருள்களும் விற்பனை செய்து வருகிற மற்ற நிறுவனங்களைக் கிளப்பிவிட்டனர். பெரிய அளவில் வேலை வாய்ப்பு அளித்துள்ள ரோல்ஸ் ராய்ஸ் நிறுவனம் அவற்றுள் ஒன்று. ஆயுத வர்த்தகத்தில் புழங்குகிற பெரும்பணம் - சவுதி அரசுக்கான விற்பனை மட்டுமே 4000 கோடி பவுண்டு அளவைத் தொடுகிறது - பிஏஇ நிறுவனத்துக்கு வரம்பில்லாத அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது.

கேவலமான இந்த ஒட்டுமொத்த விவகாரமும் நவீன அரசியலில் எந்த அளவிற்கு பெரிய நிறுவனங்களின் செல்வாக்கு ஊடுருவியிருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது. இதற்காக பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாளுகின்றன. நிறுவனத்தின் உயரதிகாரிகளையும், தொழிற்சாலை அமையவிருக்கிற தொகுதிகளின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களையும் சந்திக்க வைப்பது முதல், அரசாங்க அலுவலருக்கு கடனுதவி கிடைக்கச் செய்வது வரையிலான உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. இதன்மூலம், ஒப்பந்தங்கள் தொடர்பாக இறுதி முடிவு எடுக்கும் இடத்திலேயே செல்வாக்கு செலுத்தப்படுகிறது. இந்த உத்தி மீண்டும் மீண்டும் பலனளிக்கிறது.

அரசியல்வாதிகள் விழுகிற புள்ளி எதுவென்றால் அரசியல் கட்சிகளுக்குத் தேவைப்படுகிற நிதிதான். தேர்தலில் பதிவாகும் மொத்த வாக்குகளில் அதிக வாக்குகளைப் பெறுகிறவரே வெற்றி பெற்றவராவார் என்கிற நமது தேர்தல் முறையில், வெற்றியை உறுதிப்படுத்துவதற்காக ஒவ்வொரு காலையும் செலவிடுவதற்கு வேட்பாளர்கள் தயாராகிறார்கள். ஆனால், அதற்கான பணத்தைத் திரட்டுவது கடினமான பணியாக இருக்கிறது. இங்கிலாந்தின் மூன்று பெரிய அரசியல் கட்சிகளினுடைய உறுப்பினர் எண்ணிக்கை கடந்த காலங்களில் சரிவடைந்து வந்திருக்கிறது. உறுப்பினர்களைத் தக்க வைப்பதற்காக உறுப்பினர் சந்தாக்கள் குறைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால், அதன் மூலம் வருகிற நிதி வெகுவாகக் குறைந்திருக்கிறது. இதிலுள்ள அபாயம் என்னவென்றால் இக்கட்சிகள் சில பெரிய நன்கொடையாளர்களை மேலும் மேலும் சார்ந்திருக்க வேண்டியதாகிறது.

நன்கொடையாளர்களில் சிலர்தான் எந்த பிரதிபலனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. ஆனால், மற்ற பலரும் எதிர்பார்க்கிறார்கள். அரசியல் ரீதியாக சாதகமான முடிவுகள் எடுக்கப்படுவதற்காக பணம் கைமாறுகிறது - அதற்கு ஏராளமான உதாரணங்கள் உள்ளன. 1916 முதல் 1922 வரையில் பிரதமராக இருந்த லாய்டு ஜார்ஜ், 'கோமான்' பட்டம் வழங்குவதற்கு விலை பேசினார். ஒரு பட்டத்திற்கு 40,000 பவுண்டு விலை. இன்று, இதுவெல்லாம் மிக நுட்பமாக நடைபெறுகிறது. ஆனால், இன்று, பெரும்

தொகைகளை நன்கொடையாக வழங்குவோருக்கும், இந்த அரசியல் கட்சிகளால் கோமான், மாவீரர் போன்ற பட்டங்களைப் பெறுவோருக்கும் இடையே குறிப்பிடத்தக்க தொடர்பு இருக்கிறது. நிதி பெறுவதற்கான ஒரு வலுவான ஏற்பாடாக இத்தகைய விருதுகள் அமைகின்றன. அதனால்தான் அரசியல் தலைவர்கள் இந்த ஏற்பாட்டை சுயேச்சையான குழுவிடம் ஒப்படைப்பதற்கு மனமில்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

கட்சிக்கான நிதி என்று வருகிறபோது அது நேரடியாக அரசியல்வாதிகளின் பாக்கெட்டுக்குப் போவதில்லை என்றாலும், அவர்கள் தங்களது தார்மீக நெறியை இழக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அதே நேரத்தில், தங்களது சொந்தப் பயன்பாட்டிற்காக பணம் பெறுகிற அரசியல்வாதிகளும் இருக்கிறார்கள். அண்மையில் நாடாளுமன்றத்தின் சில பின் வரிசை உறுப்பினர்களும், பிரபுக்கள் சபையின் சில உறுப்பினர்களும் தங்களுக்கு சில வர்த்தகத் தொடர்புகள் இருப்பதை அல்லது திரைக்குப் பின்னால் பிரச்சாரம் செய்கிற ஏற்பாடுகள் (சில நேரங்களில் வெளிநாடுகளிலிருந்தும்) இருப்பதை ஒப்புக் கொண்டார்கள். நாடாளுமன்றத்தில் குறிப்பிட்ட கேள்விகளை எழுப்புவதற்குக் கூட பணம் பெற்றிருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் கூட கொஞ்சம் கரடுமுரடான வழிகள் தான். பொதுவாக சட்டத்தை, மீறவேண்டிய தேவை இல்லாமலே கூட இதைச் செய்ய முடியும்!

குடிமைப் பணிகளுக்கு இன்று, (ஒப்பந்த முறை மூலம்) ஊழியர்களை "கடனாக" நியமிப்பது அல்லது "இரண்டாம்" நிலை ஊழியர்களை நியமிப்பது என்ற நடைமுறை உருவாகியுள்ளது. ஓயிட்டுறால் (பிரிட்டிஷ் அரசின் தலைமையகம்) அலுவலகங்களில் இன்று இத்தகைய ஊழியர்கள்தான் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். இதுதான் இன்று தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய வழியாக இருக்கிறது. நிறுவனங்களுக்கு இந்த ஒப்பந்த நியமன முறையால் கிடைக்கும் ஆதாயங்கள் ஏராளம். அவற்றின் ஊழியர்கள் அனைத்து ஆவணங்களையும் பார்க்க முடியும், அனைத்துக் கூட்டங்களிலும் கலந்து கொள்ள முடியும். தங்களது பதவி நிலையையும், அனுபவத்தையும் பயன்படுத்தி, அமைச்சர்களுக்குச் செல்லக்கூடிய ஆலோசனைகளில் தாக்கம் செலுத்தவும் முடியும். அவர்களது ஒப்பந்தக் காலம் முடிவடைகிறபோது அரசாங்கத்தின் செயல்முறைகள் குறித்த அளவிடற்கரிய அறிவோடும் பல்வேறு தொடர்புகளோடும் வீட்டுக்குத் திரும்புகிறார்கள். கௌரவப் பதவிகளைப் போல, தங்களுக்குக் கிடைத்த பணி நிலைகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்தாதவர்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள். ஆனால், பிரச்சனையின் மையம் என்னவென்றால், இவ்வாறு இரண்டாம் நிலைப்

பணியாளர்களாக நியமிக்கப்படுபவர்கள் தங்களுடைய குடிமைப் பணிகளுக்கு விசுவாசமாக இருப்பதை விட தங்களை நியமிப்பவர்களுக்கே விசுவாசமாக இருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பிரச்சனை இத்தகைய பணியாளர்கள் அரசுத் துறையிலிருந்து தனியார் துறைக்கு மாறுகிறபோதும் ஏற்படுகிறது. தங்களுடைய புதிய எஜமானர்களுக்கு சாதகமாக தங்களுடைய அறிவையும் தொடர்புகளையும் பயன்படுத்தாமல் இருப்பது இவர்களுக்கு முடியாத காரியம். அமைச்சர்கள் விஷயத்திலும் இது பொருந்தும். எதிர்காலத்தில் ஒரு வங்கியில் அல்லது ஒரு நிதி நிறுவனத்தில் அல்லது ஒரு ஆயுத நிறுவனத்தில் வேலை செய்யும் வாய்ப்பு இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் நிலையில், இவர்களுடைய தற்போதைய அரசாங்கப் பணிகளில் அது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்கிற ஆபத்து இருக்கவே செய்கிறது.

பிரிட்டிஷ் பாணியில், நேரடியான ஊழல், பழைய நடைமுறையின் 21ஆம் நூற்றாண்டின் வடிவம் ஆகிய இரண்டுக்கும் இடையே, அரசியல் அமைப்பு இப்படித்தான் சீர்குலைக்கப்படுகிறது. உலகத்தில், பணம் கைமாறுவதைவிட இழிவான செயல் வேறு எதுவும் இல்லை எனலாம். மாறாக, செல்வாக்கு செலுத்துவதன் மூலமாக அது நடைபெறுகிறது. சிலரது தனிப்பட்ட அக்கறைகள், அவர்களது கட்சி அல்லது அவர்களுக்கு வேலை தருபவர்களின் நலன்கள், நாட்டின் நலன் என்பதெல்லாம் ஒன்றின் பின்னால் ஒன்று பதுங்கிக் கொள்கிற ஒரு பொதுவான வழி ஏற்படுத்தப்படுகிறது. ஒரு நிறுவனத்தின் இயக்குநர் ஒரு ஏற்றுமதி ஒப்பந்தத்தைப் பெறுவதற்காக “முறைசாரா கமிஷன்” கொடுப்பதற்கு அனுமதி அளிக்கிறார் என்றால், அந்த ஆண் அல்லது பெண் அதனால் தனக்குக் கிடைக்கக் கூடிய ஆதாயத்தைப் பற்றியோ, அல்லது தனது நிறுவனத்துக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பலன்களைப் பற்றியோ அல்லது அந்த ஒப்பந்தத்தால் பிரிட்டனில் ஏற்படக்கூடிய வேலை வாய்ப்புகள் பற்றியோ அல்லது இவை அனைத்தையும் கலந்தோ யோசித்துக் கொண்டிருக்கக்கூடும். அதேபோல், ஒரு பெரிய பிரிட்டிஷ் நிறுவனம் தனது மிகச் சிறந்த பணியாளர் ஒருவரை ஒப்பந்த அடிப்படையில் வேலை செய்ய வணிகம், கண்டுபிடிப்பு மற்றும் திறன்கள் வளர்ப்புத் துறைக்கு அனுப்பி வைக்கிறது என்றால், அப்படி அனுப்பப்படுகிறவர் சாய்வாக உட்கார்ந்துகொண்டு, ஒரு வெள்ளைப் பூனையைத் தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டு, அரசின் அதிகாரக் கோட்டைக்குள் நுழைந்துவிட்டதை எண்ணி வஞ்சகத்தனமாக சிரித்துக்கொண்டிருக்கப் போவதில்லை. அதற்காக, அவர்கள் நிலைமையைப்

பயன்படுத்தாமலும் இருக்கப் போவதில்லை. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பலன் கிடைக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவர்கள் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்காக முதலீடு செய்வார்கள்.

இவ்வாறு ஆள்பிடிக்கிற ஏற்பாட்டிற்காகத் தரப்பட்டிருக்கிற மிகப்பெரிய விலைகளில் ஒன்றுதான் தேசிய சுகாதார சேவைகள் துறை. இந்தத் துறையின் பரப்பு மிக விரிவாக இருப்பது தனியார் துறையினருக்குக் கவர்ச்சிகரமானதாக இருக்கிறது. தாட்சர், மேஜர், பிளேர், ப்ரௌன் உள்ளிட்ட அரசியல்வாதிகள் இத்துறையைக் கைவிடுவதற்குத் தயாராக அணிவகுத்தார்கள். இதனால், இந்தத் துறை மிக எளிதில் சீர்குலைவைச் சந்திக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. தனியார் சுகாதார சேவை நிறுவனங்களின் ஆள்பிடிப்பு வேலைகள் மிக ஆழமானவை. இது அமைச்சர்களையோ அதிகாரிகளையோ நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகள் சந்திப்பது என்பதோடு நின்றுவிடுவதில்லை. பொதுமக்களிடையே ஒரு கருத்தை உருவாக்குவதற்காக ஆராய்ச்சித் திட்டங்களை அறிவிப்பது முதல் அரசின் கொள்கையை உருவாக்குவதில் தனது ஒப்பந்த ஊழியரை ஈடுபடுத்துவது வரையில் அல்லது அரசின் ஆலோசனைக் குழுக்களிலோ ஒழுங்குமுறை ஆணையங்களிலோ உறுப்பினராக அமர வைப்பது வரையில் பல உத்திகள் தொடர்ச்சியாகக் கையாளப்படுகின்றன. அறக்கட்டளை அமைப்புகளோ, மூன்றாவது தரப்பைச் சேர்ந்தவர்களோ, பொது சேவைகளை வழங்குகிறவர்களோ அமைச்சர்களிடமும், அதிகாரிகளிடமும் தாக்கம் செலுத்துவதற்காக பெரும் பணம் செலவழிக்க முடிவதில்லை. இதற்காக பெரும்பணம் செலவழிக்க அவர்கள் விரும்புவதுமில்லை.

இப்படி ஆள்பிடிப்பது, குடிமைப் பணிகளின் சுயேச்சைத்தன்மை அடிப்பட்டுப் போனது, உயர்மட்ட அரசியல் நிலைகளில் இருப்போரை பெரும் தனியார் நிறுவனங்கள் கைவசப்படுத்தியிருப்பது என்ற மூன்றும் சேர்ந்து ஒரு மயக்க நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளன. பெரும் நிறுவனங்களுக்கு ஆதரவாக அமைச்சர்கள் ஏற்கெனவே செயல்படத் தொடங்கிவிட்டார்கள் (இந்தப் பெரும் நிறுவனங்கள் “வளங்களை உருவாக்குவோர்” என்றும், புதிய வேலை வாய்ப்புகளை அறிவிப்பவர்கள் என்றும் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. இந்த நிறுவனங்கள் சார்ந்த நிறுவனங்களில் கலந்து கொண்டு படமெடுத்துக் கொள்வதற்கு அமைச்சர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். இந்த ஆள்பிடிப்பு வேலைகள் மானியங்களாக, வரித் தள்ளுபடிகளாக, கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தலாக, நூற்றுக்கணக்கான இதர பல ஆதாயங்களாக மாறுகின்றன. இந்த அமைச்சர்களுக்கு மாற்று

ஆலோசனைகளை முறைசார்ந்த அரசுப் பணியாளர்களால் வழங்கியிருக்க முடியும். ஆனால், அவர்களுக்கு செல்வாக்கு எதுவுமில்லை. ஆகவே, அவர்களும் அதிகரித்து வருகிற காட்பிரேட் செல்வாக்கு, தனியாருக்கு சாதகமான நிலைமை ஆகியவற்றோடு ஒத்துப்போக வேண்டியவர்களாகிறார்கள்.

இது வர்த்தகத்துறைக்கு எதிரான கருத்து அல்ல. நமது அரசுப் பணியாளர்களும் அரசியல் தலைவர்களும் ஒட்டுமொத்தத்தில் நாட்டின் நலனுக்காகச் செயல்பட வேண்டுமேயன்றி, அதில் ஒரு சிறு பகுதியினரின் நலனுக்காக அல்ல என்ற கொள்கைக்கு ஆதரவான குரலேயாகும். வர்த்தக உலகத்தின் முன்னணியில் இருப்போர் தங்களை 'யு.கே. பிஎல்சி' என்ற ஒரே சமூகமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறார்கள். அந்தச் சமூகத்திற்கு நல்லதாக இருக்கக்கூடிய ஒன்று மற்ற அனைவருக்கும் நல்லதாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. பெரும் தொழிலதிபர்களால் ஆள்பிடிப்பதற்கு பணம் கொடுக்க முடிகிறது என்கிறபோது, அது நீதிமன்ற வழக்குகளில் ஒரு தரப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் மிகச் சிறந்த வழக்குரைஞர்களைப் பணம் கொடுத்து ஏற்பாடு செய்யக்கூடியவர்களாக இருக்க, எதிர் தரப்பினர் எவ்வித உதவியும் கிடைக்காதவர்களாக விடப்படுவதைப் போன்ற நிலைமைக்கு இட்டுச் செல்கிறது. தொழிலதிபர்கள் அரசியல் கட்சிகளுக்கு நிதி வழங்கத் தொடங்குகிறார்கள் என்கிறபோது, அது, நீதிமன்றத்தில் தீர்ப்பளிக்கப் போகிற நீதிபதிக்குத் தங்களது விருப்பப்படி தீர்ப்பளிக்க வைப்பதற்காகப் பணம் கொடுப்பதைப் போன்றதுதான். அரசியல் தலைவர்கள் விருப்பு வெறுப்பின்றி திட்டங்களை ஆராய வேண்டும், அதனால் அந்தந்த வட்டார சமூகங்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய நன்மை தீமைகளை ஆராய வேண்டும், தொழில்களைத் தொடங்குவோர்க்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஆதாயங்களையும் ஆராய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால், பெரும்பாலான அரசியல்வாதிகள் தாங்கள் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு முன்னுரிமை அளிப்பதாக அறிவித்துக்கொள்வதில் களிப்படைகிறார்கள். இதனால், வட்டார மக்கள் முன்கூட்டியே முடிவு செய்த தீர்ப்பை அறிவிக்கிற “தூக்குத் தண்டனை நீதிபதிகள்” போன்றோரை எதிர்கொள்ள வேண்டியவர்களாகிறார்கள்.

இவ்வாறாக, பல அரசியல்வாதிகளும் அரசுப் பணியாளர்களும் - முன்னவர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள், பின்னவர்கள் நாட்டிற்கு சேவை செய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்டவர்கள் - பண பலமும், அதிகார பலமும் உள்ளவர்களால் கைப்பற்றப்படுகிறார்கள். அமேசான், ஸ்டார்ப்க்ஸ் போன்ற நிறுவனங்கள் பிரிட்டனில் கிட்டத்தட்ட வரியே

செலுத்துவதில்லை என்பதற்கு வேறு எந்த விளக்கத்தை நம்மால் தர முடியும்? ஆம், பன்னாட்டு வரி விதிப்பு என்பது சிக்கலானதுதான், அதற்கு உலகளாவிய ஒத்துழைப்பு தேவைப்படுவதும் உண்மைதான். ஆனால், இந்த பன்னாட்டு முயற்சிகளில் முன்கை எடுப்பதற்கு அரசியல்வாதிகளோ அதிகாரிகளோ ஏதாவது செய்கிறார்கள் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம் இருக்கிறது? வறுமைக்கும் பாடுபடுகளுக்கும் எதிராகச் செயல்படுகிற வார் ஆன் வான்ட், ஆக்ஸ்பேம் போன்ற பிரச்சார இயக்கங்களால் ஒரு கட்டாயம் ஏற்படுவதற்கு முன்னதாக இவர்கள் ஏதேனும் செய்கிறார்கள் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

பெரும்பாலான அரசுப் பணியாளர்களும், அரசியல்வாதிகளும் இப்போதும் கூட நிறுவனங்களின் இடைத்தரகர்கள், அவர்களது எஜமானர்கள் விரிக்கும் கவர்ச்சிகரமான வலைகளில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் இருக்கிறார்கள் என்பது உண்மைதான். “பொது சேவை” என்பதில், அதாவது குறிப்பிட்ட ஒரு சில பிரிவினருக்கு என்றில்லாமல் பொதுமக்கள் அனைவருக்கும் சேவை செய்வது என்பதில், இப்போதும் அவர்கள் நம்பிக்கை உள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். ஆனால், கடந்த பல ஆண்டுகளாக வர்த்தக உலகத்தினருக்கு ஆதரவான மந்திரங்கள் திரும்பத் திரும்ப உச்சரிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. அவை நமது சிந்தனையைச் சிதைக்கின்றன. ஆகப்பெரும்பாலான வர்த்தக நிறுவனங்கள் தங்களை வாழவைக்கிற சமுதாயத்திலிருந்து தங்களைத் துண்டித்து வைத்துக்கொள்ள விரும்புகின்றன. மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் எப்படி நடத்த வேண்டும் என்ற நெறிமுறைகள் அந்த நிறுவனங்களை நடத்துகிறவர்களுக்குப் பொருந்தாது என்பதைப்போல அல்லது அவர்கள் பொதுமக்களைவிட ஏதோ ஒரு வகையில் உயர்ந்தவர்கள் என்பதைப்போல இந்த நிறுவனங்கள் நடந்துகொள்கின்றன. “வளங்களை உருவாக்குவோர்” என்பது போன்ற சொல்லாடல்கள் அன்றாடம் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அந்தச் சொல்லாடல்களில் வலுவான கருத்தாக்கங்கள் உள்ளன. பெரிய வர்த்தக வளாகங்களின் தலைமை அதிகாரிகள் தங்களை “வளங்களை உருவாக்குவோர்” என்று கருதிக் கொள்ளலாம்தான். ஆனால், அந்த வளாகங்களில் வேலை செய்யும் பணியாளர்களை என்னவென்று சொல்வது? வளங்களை உருவாக்கும் நடைமுறையை ஊழியர்கள் எந்தக் கட்டத்தில் நிறுத்திக்கொள்கிறார்கள்? ஆக, “வளங்களை உருவாக்குவோர்” என்ற சொல்லாடல் பண பலம் உள்ளவர்களும், அதிகார பலம் உள்ளவர்களும் தங்களுக்கு ஓர் உயர்ந்த நிலையை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்கான ஒரு எளிய உத்தியேயாகும்.

உண்மையில் அந்த உயர்ந்த நிலைக்கு அடிப்படை எதுவும் கிடையாது. கடந்த பல ஆண்டுகளில் அரசியல்வாதிகள் நிறுவனங்களின் தரகர்களைக் கட்டுக்குள் வைக்கிற பொறுப்பைத் தட்டிக் கழித்து வந்திருக்கிறார்கள். அமைப்புகள் சார்பாக அமைச்சர்களையோ அதிகாரிகளையோ சந்தித்துப் பேசுவது என்பது எப்போதுமே மோசமானதாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. வர்த்தகம் சார்ந்த அமைப்புகளானாலும் சரி அல்லது, பிரச்சார அமைப்புகளானாலும் சரி, அவற்றின் சார்பாக வரக்கூடியவர்களுக்கு, முடிவுகளை எடுக்கும் இடத்தில் இருப்போரைச் சந்தித்துத் தங்களது கருத்துகளைச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்கு நியாயமான காரணங்கள் இருக்கக் கூடும். ஆனால், அது ரகசியமாக நடைபெறுகிறபோது, அதுவும் கையில் நிறைய பணம் வைத்திருப்போருக்கு மட்டுமே இது சாத்தியமாகிறது என்கிறபோது இதில் சீர்திருத்தங்கள் தேவைப்படுகின்றன. ஆனால், இத்தகைய தரகு முயற்சிகளில் செல்வாக்கு காரணமாக, பயனுள்ள விளைவு எதுவும் ஏற்படவில்லை.

மாறாக, 2010 -15ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்தில் பிரிட்டனின் கூட்டணி அரசு, தங்கள் குரல்கள் கேட்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகப் போராடுகிற தொண்டு அமைப்புகள் மற்றும் பிரச்சார அமைப்புகள் மீதுதான் நடவடிக்கை எடுத்தது. தேர்தலுக்கான ஓட்டத்தில், பிரச்சார அமைப்புகளுக்கு பல கடுமையான நிபந்தனைகளை விதிக்கும் பிரச்சார வெளிப்படைத்தன்மைக்கான சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. தேசிய சுகாதாரத் திட்டத்திற்கான சீர்திருத்தமானாலும் சரி, வீட்டுவசதிக் கொள்கையானாலும் சரி, வன உயிர்கள் பாதுகாப்பானாலும் சரி, பொது மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த முயல்வோருக்கு இந்தச் சட்டம் பெரும் முட்டுக்கட்டைகளைப் போடுகிறது. அறக்கட்டளை அமைப்புகள், கட்டாயப்படுத்தக்கூடிய பிரிவுகள் போன்ற மூன்றாம் நிலை அமைப்புகளின் செலவுகளுக்குக் கடுமையான வரம்புகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. பிரச்சாரம் என்பதற்கான விளக்கம் விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. உள்ளூரளவில் செயல்படக்கூடிய அமைப்புகள் வரையில் இந்தச் சட்டம் கட்டுப்படுத்துகிறது. அந்த அமைப்புகளின் பணிகளையும், நாடாளுமன்றம் 'அரசியல்' விவகாரங்களாகவே எடுத்துக்கொள்கிறது.

ஆக்ஸ்பாம், வரி செலுத்துவோர் கூட்டமைப்பு போன்ற பிரச்சார அமைப்புகள் எழுப்பக்கூடிய கேள்விகளிலிருந்து அரசாங்கத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகத்தான் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது என்ற முடிவுக்கு வருவது கடினம்தான். இந்தச் சட்டத்தை விலக்கிக்கொள்ள தொழிலாளர் கட்சி சூளுரைத்துள்ளது. ஆனால் என்னுடைய கவலை என்னவென்றால், அந்தக் கட்சி

மீண்டும் ஆட்சிக்கு வருமானால் அப்போது இந்த அதிகாரங்களை விட்டுக்கொடுக்காமல் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு முயல்வார்கள் என்பதுதான்.

'எக்ஸெல்' கண்காட்சிக்கு சென்றுவந்த அனுபவம் சில வினோதமான முடிவுகளுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. கண்காட்சியில் பங்கேற்ற ஒரு நிறுவனம் தன்னிடம், வெடிகுண்டுக் கொத்துகள் இருப்பதாகவும், அவை விற்பனைக்குக் கிடைக்கும் என்றும், விளம்பரம் செய்தது பற்றி நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தோம். இவை மோசமான ஆயுதங்களாகும். ஒருமுறை இந்தக் கொத்து வெடிகுண்டை வெடிக்கச் செய்தால் ஒரு விரிவான பகுதிக்கு பல வெடிகுண்டுகள் பரவிச் சென்று வெடிக்கும். இத்தகைய குண்டுகளில் பெரும்பாலானவை வெடிக்காமல் போகக்கூடும், மாறாக, ஊருக்குள் பரவலாக விழுந்து கிடக்கக்கூடும் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. இது பொது மக்களுக்கு (குறிப்பாக, இத்தகைய கவர்ச்சிகரமான வண்ணங்களைக் கொண்ட பொருள்களின் பால் இயல்பாகவே ஈர்க்கப்படக்கூடிய குழந்தைகளுக்கு) பெரும் ஆபத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும். ஆயுதத் தயாரிப்பாளர்கள் இத்தகைய வெடிகுண்டுகளை ஏன் தயாரிக்கவோ, விலைக்கு வாங்கவோ, விற்பனை செய்யவோ, DSEI போன்ற ஆயுத விற்பனைக் கண்காட்சிகளிலும் கூட ஏன் காட்சிக்கு வைக்கவும் கூடாது என்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும்.

அந்த குறிப்பிட்ட நிறுவனத்தின் அரங்கம் எங்கே இருக்கிறது என்பதை நாங்கள் விரைவிலேயே கண்டுபிடித்தோம். அங்கு அந்த நிறுவனத்தின் கவர்ச்சிகரமான, சட்டவிரோதமான விளம்பரக் குறிப்புகள் வைக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்தோம். அங்கே நான் ஒரு சலசலப்பை ஏற்படுத்தினேன். அதன்பிறகு, அந்த ஆயுதங்கள் குறித்து விளம்பரம் செய்த நிறுவனம் கண்காட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டது. கண்காட்சி வளாகத்திற்கு வெளியே எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்த எனது நண்பர்களும், சகாக்களும் சட்டம் மீறப்படுகிறதா என்ற சந்தேகத்தைத்தான் எழுப்ப முடிந்தது. நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் என்ற முறையில் என்னால் உள்ளே சென்று அதற்கான ஆதாரத்தைப் பெற முடிந்தது.

[பிரிட்டனின் பசுமைக் கட்சி முன்னாள் தலைவரான கரோலின் லூகாஸ், 2010ல் பிரைட்டன் பெவிலியன் தொகுதியிலிருந்து நாடாளுமன்றத்துக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர். இந்தக் கட்டுரை 2015 மே மாதம் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலுக்கு சில நாட்கள் மட்டுமே இருந்தபோது 'ரிசர்ஜன்ஸ் அண்ட் எகாலஜிஸ்ட்' பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டது]

ஆதாரம்: ரிசர்ஜன் & எகாலஜிஸ்ட், மே/ஜூன் 2015

ஷா பானு விவகாரம் மறுபதிப்பு? மதச்சார்பின்மை குறித்து சர்ச்சை கிளப்பும் நீதிமன்றங்கள்

— ரமேஷ் ராமச்சந்திரன்

அண்மையில் நிகழ்ந்த இரண்டு நீதிமன்றத் தலையீடுகள் மதச்சார்பின்மை என்பதை இந்தியர்களாகிய நாம் (பிரான்ஸ் நாட்டவர்களோ துருக்கி மக்களோ பார்ப்பதுபோல் அல்லாமல்) எப்படி அறிந்து வைத்திருக்கிறோம் என்பது தொடர்பான ஒரு விவாதத்தைக் கிளப்பிவிட்டுள்ளன. சில சங்கடமான ஆனால் பொருத்தமாகவும் இருக்கக்கூடிய சில கேள்விகளையும் எழுப்பியுள்ளன. சீரான சமூகச் சட்டம் குறித்த பிரச்சனையில் நீதித்துறை பொறுமைகாட்டத் தவறுகிறது என்பதற்கான அறிகுறியாகவும் இந்த இரண்டு தலையீடுகள் அமைந்துள்ளன.

இந்த ஆண்டு ஜூலை 24 அன்று உச்சநீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதி எச்.எல். தத்து தலைமையிலான அமர்வுக்குழு, அகில இந்திய மருத்துவக் கல்வி நுழைவுத் தேர்வை முக்காடு அணிந்துகொண்டு எழுத அனுமதிக்க வேண்டும் என்ற மனுவைத் தள்ளுபடி செய்தது. “முக்காடு இல்லாமல் தேர்வு எழுதுவதால் உங்கள் நம்பிக்கை தொலைந்து போய்விடாது,” என்று நீதிபதிகள், மனுதாரரின் வழக்கறிஞரிடம் கூறியதாகத் தெரியவருகிறது. தேர்வுக்கு அணிந்து வர வேண்டிய ஆடைகள் குறித்த விதிமுறைகள் பற்றிய அறிவிப்பை மத்திய பள்ளிக் கல்வி வாரியம் (சிபிஎஸ்இ) வெளியிட்டுள்ளது. தேர்வின் போது மாணவர்கள் சில முறையற்ற வழிகளைப் பயன்படுத்துவதைத் தவிர்ப்பதற்காக இந்த விதிகள் அறிவிக்கப்பட்டன. அதைத் தொடர்ந்தே இந்த மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டது. நீதிமன்றம் இவ்வாறு ஆணையிட்டதைத் தொடர்ந்து, கேரளத்தில் ஒரு கத்தோலிக்க கன்னித் துறவி தனது சமய மரபை (தலையில் முக்காடு அணிதல்) மரபைக் கைவிட்டு தேர்வு எழுத மறுப்புத் தெரிவித்தார்.

நீதிபதிகள் குழு தனது ஜூலை 24 தீர்ப்பில், இத்தகைய சிறிய பிரச்சனையில் நீதிமன்றம் தலையிடத் தேவையில்லை என்றும் கூறியதாகத் தெரிகிறது. ஆயினும், இது சமுதாயத்தில் ஒரு பகுதியினரை கொந்தளிக்கச் செய்துள்ளது என்றால் மிகையில்லை. மதச் சுதந்திரத்திற்கும், சம உரிமைகளுக்கும் இடையேயான முரண்பாடு குறித்த விவாதத்திற்கான கருத்தாக்கம் ஓரளவுக்கு மேற்கத்திய நாடுகளிலிருந்து வந்துள்ளன எனலாம். உதாரணமாக, பிரான்ஸ் நாட்டில் (கிறிஸ்துவர்கள், முஸ்லிம்களுக்கான) தலை முக்காடு, பர்தா, சீக்கியர்களுக்கான டர்பன், முகத்திரை போன்றவற்றோடு நிற்காமல், பொது இடத்தில் அனைத்து மத அடையாளங்களோடும் வருவதற்கு தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரான்ஸ்கும் வேறுபல நாடுகளும் மதச்சார்பின்மையில் வியந்து நோக்கி, பின்பற்றக்கூடிய முன்னுதாரணமாக சிலரால் குறிப்பிடப்படும் இந்தியா, துருக்கி நாட்டில் பிரதமராக இருந்து அதிபராக மாறிய ரெசப் தய்யீப் எர்டோகன் வருவதற்கு முன்பாக இருந்த மதச்சார்பின்மையைப் போலவோ, அல்லது பிரான்ஸ் நாட்டின் மதச்சார்பின்மையைப் போலவோ தென்படத் தொடங்கியுள்ளது என்பது வினோதம்தான்.

ஜூலை 6 அன்று நீதிபதி விக்ரம் ஜித் சென் தலைமையிலான உச்சநீதிமன்ற அமர்வுக்குழு, திருமணமாகாத பெண் தனது குழந்தைக்கு, தகப்பனின் ஒப்புதல் இல்லாமலே சட்டப்பூர்வ பாதுகாவலராக இருக்க முடியும் என்று தீர்ப்பளித்தது. மதச்சார்பற்ற இந்தியாவில் சட்டத்தில் இருந்து மதம் விலக்கி வைக்கப்பட வேண்டும், சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டதன் நோக்கத்திற்கும், வழக்கு தொடர்பான சட்டத்திற்கும் ஏற்பவே நீதிமன்றங்கள் சட்ட விளக்கங்களை அளிக்க வேண்டுமேயன்றி, மதம் சார்ந்த கருத்துகளின் (இந்த வழக்கைப் பொறுத்தவரையில் கிறிஸ்துவ மதத்தின் கருத்துகளின்) அடிப்படையில் தீர்ப்பளிக்கக்கூடாது என்று நீதிபதிகள் குழு தனது தீர்ப்பில் கூறியுள்ளதாகத் தகவல் வந்துள்ளது. “நமது அரசமைப்பு சாசனத்தின் வழிகாட்டும் கொள்கைகள் பிரிவில், ஒரு சீரான சமூகச் சட்டம் பற்றி கூறப்பட்டிருக்கிறது, ஆனால் இன்றுவரையில் கவனம் செலுத்தப்படாத விதிவிலக்கான சாசன அம்சமாகவே இருந்து வருகிறது என்பதை சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தமானது என்று கருதுகிறோம்,” என்றும் நீதிபதிகள் குழு கூறியிருக்கிறது.

உச்சநீதிமன்றத்தின் ஜூலை தீர்ப்பு, 1985 ஏப்ரல் 23ல் ஷா பானு வழக்கில் அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பை நினைவூட்டுகிறது. ஒரு முஸ்லிம் பெண்ணின் கௌரவத்தையும், உரிமைகளையும் உயர்த்திப் பிடித்ததற்காக உச்சநீதிமன்றம் பாராட்டுகளைப் பெற்றது. ஆனால், நாடாளுமன்றம் அந்தத் தீர்ப்பைத் தலைகீழாகப் புரட்டிப்போட்டது. முஸ்லிம் பெண்கள் (விவாகரத்தின்போது உரிமைகள் பாதுகாப்பு) சட்டம் – 1986 நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது.

முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் ஒரு பிரிவினரது ஆத்திரத்தைத் தணிப்பதற்காக இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. 2001ல் டேனியல் லத்தீப் வழக்கிலும், 2015 ஏப்ரல் 6ல் ஷாமிமா ஃபரூக்கி வழக்கிலும் உச்சநீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்புகளில், ஷா பானு வழக்குத் தீர்ப்பில் கூறப்பட்ட சட்ட விளக்கம் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. கடைசியாக அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பு சீரான சமூகச் சட்டம் குறித்து மீண்டும் கவனத்தை

ஈர்த்துள்ளது. இது ஒரு சிக்கலான பிரச்சனைதான். ஏனெனில், சிறுபான்மையினரில் ஒரு பகுதியினர் இதனை, தங்களது தனிநபர் (மதம் சார்ந்த) சட்டங்களை ஒழித்துக்கட்டுவதற்கான இந்துத்வ சதி என்று பார்க்கிறார்கள். ஆயினும், பெண்ணியவாதிகளும் பெண்ணுரிமை இயக்கங்களைச் சேர்ந்தோரும் இதனை வரவேற்றுள்ளனர்.

பாலின சமத்துவத்தைப் பொறுத்தவரையில் முன்னேற்றகரமாக அடியெடுத்து வைக்கிற நல்ல முயற்சி இது என்று அவர்கள் சித்தரிக்கின்றனர். உச்சநீதிமன்றம் தனது பங்கிற்கு, இவ்வாண்டின் முற்பகுதியில், குடிமைச் சட்டங்களிலிருந்து மதத்தைப் பிரித்து வைப்பது அவசியம், இல்லையெனில் இந்தியா மதச்சார்பற்ற நாடாக நெடுங்காலத்திற்கு நீடித்திருக்க முடியாது என்று வலியுறுத்தியுள்ளது. பிரதமர் நரேந்திர மோடி தலைமையிலான அரசு திட்டமிட்ட முறையிலும், கபடத்தனமாகவும், தனது தத்துவத்தை தெய்வீகக் கட்டளையை நிறைவேற்றுவது போன்ற வேகத்துடன்

செயல்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில், இந்தியாவின் மதச்சார்பற்ற கட்டமைப்பு ஒரு நெருக்கடிக்கு உள்ளாகியுள்ள நிலையில் இந்த இரண்டு தீர்ப்புகளும் வந்துள்ளன. அரசமைப்பு சாசனத்தின் முன்னுரையில் 1976ல் செய்யப்பட்ட திருத்தத்தைத் தொடர்ந்தே இந்தியா “மதச்சார்பற்ற” குடியரசாக மாறியது. ஆனால், இந்த நாட்டையும் சமுதாயத்தையும் சேர்ந்தவர்கள் என்ற முறையில் நாம் நமது மதச் சுதந்திரம் மற்றும் / அல்லது அடையாளத்தை, ஒரு சமத்துவம் மிகுந்த முற்போக்கான சட்டத்திற்காக விட்டுக்கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோமா? அப்படி இருக்க வேண்டுமென்று நீதிமன்றங்கள் விரும்பலாம். ஆனால், மதத்திற்கும் அரசியலுக்கும் இடையேயான களம் அபாயங்கள் நிறைந்ததாக இருக்கிறது. சில அபாயங்கள் எதிர்பாராதவையாக இருக்கின்றன. அந்த அபாயங்கள் நீங்கும் வரையில் நாம் நம்பிக்கையோடு இருக்க வேண்டியதுதான்!

(கட்டுரையாளர் தெஹல்கா ஏட்டின் நிர்வாக ஆசிரியர்)

ஆதாரம்: தெஹல்கா, 8 ஆகஸ்ட் 2015

ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கில் தண்டனை பெற்ற 7 பேரை விடுவிக்க தமிழக அரசுக்கு அதிகாரமில்லை: உச்சநீதிமன்றம் பரபரப்பு தீர்ப்பு

ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கில் தூக்குத் தண்டனை மற்றும் முருகன், சாந்தன், பேரறிவாளன் ஆகியோரையும் ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட நளினி, ராபர்ட் பயாஸ் உள்ளிட்ட 7 பேரையும் விடுதலை செய்வதாக தமிழக சட்டப் பேரவையில் கடந்த பிப்ரவரி 19ம் தேதி தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதையடுத்து, உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை மறுபரிசீலனை செய்யக் கோரி, மத்திய அரசு ஒரு சீராய்வு மனுவை உச்சநீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்தது. இந்த மனு உச்சநீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி எச்.எல்.தத்து, நீதிபதிகள் இப்ராஹிம் கலிபுல்லா, பினாகி சந்திரகோஷ், ஏ.எம்.சுப்ரே, யு.யு.லலிதா ஆகியோர் அடங்கிய அரசியல் சாசன பெஞ்சில் விசாரணைக்கு வந்தது.

வழக்கை விசாரித்த அரசியல் சாசன பெஞ்ச் இன்று அளித்த தீர்ப்பு வருமாறு: மத்திய புலனாய்வு அமைப்பான சிபிஐ விசாரித்த வழக்கில் தண்டனை பெற்றவர்களை விடுதலை செய்ய மத்திய அரசுக்கு மட்டுமே அதிகாரம் உள்ளது. மாநில அரசுக்கு விடுதலை செய்ய அதிகாரம் இல்லை. தண்டனை பெற்ற 7 பேரையும் விடுதலை செய்யும் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு முன்பு மத்திய அரசை கலந்து ஆலோசிக்கவில்லை. தகவல் மட்டுமே தெரிவித்தனர். பாலியல் பலாத்காரம், கொலை, தீவிரவாதம் ஆகிய கடுமையான தண்டனைக்குரிய குற்றங்களுக்கு தண்டனை வழங்கப்பட்டால் அவர்களை விடுதலை செய்யவோ, தண்டனையைக் குறைக்கவோ மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் கிடையாது. ஜனாதிபதியோ, ஆளுநரோ கருணை மனுவைப் பரிசீலித்து தண்டனையைக் குறைத்து விட்டால் அதன் பிறகு மீண்டும் தண்டனையை குறைக்கவோ, விடுதலை செய்யவோ மாநில அரசுக்கு அதிகாரம் உள்ளதா என்பது குறித்து முடிவு எடுக்க வேண்டும்.

ஆயுள் தண்டனை என்பது 14 ஆண்டுகளா, 20 அல்லது 25 ஆண்டுகளா அல்லது குறிப்பிட்ட கால அளவு உள்ளதா என்பதை நீதிமன்றம்தான் முடிவு செய்ய முடியும். ஏற்கனவே சுவாமி சந்தானந்தா வழக்கில் ஆயுள் தண்டனையாக 25 ஆண்டுகள் வழங்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, மத்திய அரசின் பரிந்துரையைக் கேட்காமல் மாநில அரசு விடுதலை செய்ய முடிவு செய்திருப்பதை ஏற்க முடியாது. தண்டனை பெற்ற 7 பேரையும் விடுதலை செய்யும் தமிழக சட்டப் பேரவைத் தீர்மானம் செல்லுமா செல்லாதா என்பது குறித்து 3 பேர் அடங்கிய அமர்வு விசாரித்து முடிவை அறிவிக்க வேண்டும். இவ்வாறு அரசியல் சாசன பெஞ்ச் தீர்ப்பளித்துள்ளது. தலைமை நீதிபதி தத்து இன்றோடு ஓய்வு பெறுவதால், அவர் அளித்த முக்கியமான தீர்ப்பு இதுவாகும்.

ஆதாரம்: தினகரன், 2 டிசம்பர் 2015

நீதிமன்றங்களில் இன்னும் நடந்து கொண்டிருக்கும்

விசாரணை

நீதிமன்ற விசாரணைகளில் ஏற்படும் தாமதம் குறித்தும், அதற்கு ஒரு முறையான தீர்வு காண்பது குறித்தும் பொது வெளியில் விவாதிக்கப்பட வேண்டுமேயன்றி வெறும் உள்விவகாரமாகவோ நிர்வாகப்பிரச்சனையாகவோ எடுத்துக்கொள்ளப்படக் கூடாது.

– கிஷோர் மான்டியம், காவ்யா மூர்த்தி

‘மோஹன் ஜோஷி ஹாசிர் ஹோ’ – இது 1984ல், சயீத் மிர்சா இயக்கத்தில் வெளிவந்த இந்தி திரைப்படம். பண பலமும், பெரும் செல்வாக்கும் உள்ள ஒரு நிலவுடைமையாளருடன் நீதிமன்றத்தில் ஆண்டுக் கணக்கில் போராடுகிற, தனது பணத்தையெல்லாம் செலவிட நேர்கிற ஒரு முதியவரின் கதை அது. அந்தப் படம் வெளியாகி 31 ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. இன்று இந்தியாவில் நீதிமன்ற வழக்குகள் தொடர்பான விவரங்களைக் கவனித்தால், இப்போதும் மோஹன் ஜோஷி கதை நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது என்பது புரியும். நீதிமன்ற விசாரணைகளைச் சித்தரிக்கும் காட்சிகளோடு வருகிற பாலிவுட் திரைப்படங்கள், நாட்டின் வளர்ச்சியால் இன்னும் மாற்றமடையாத ஒரு அம்சத்தைக் காட்ட மறுக்கின்றன: அதுதான் நீதித்துறையின் தாமதம்.

அன்றாட நீதிமன்றங்களில் மக்கள் பொறுமையாகக் காத்திருக்கிற காட்சியைத்தான் சாதாரணமாகப் பார்க்க முடிகிறது. மனுதாரர்கள் தங்களது வழக்கு விசாரணைக்கு வருவதற்காக மாதக்கணக்கில் ஏன் ஆண்டுக்கணக்கில் கூடக் காத்திருக்கிறார்கள். குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஏராளமானோர் தங்களது குற்றங்களுக்கு உரிய தண்டனைக் காலத்தைவிட அதிகமாக சிறைகளில் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது.

நியாயமாகவும், வெளிப்படைத்தன்மையோடும் இருப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட அமைப்பை மனசாட்சியற்ற சில பேர் தங்களுக்குச் சாதகமாகவும் தண்டனைகளில் இருந்து தப்பிக்கும் வகையிலும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். குறைந்த வாய்ப்புகளே உள்ளவர்கள் அல்லது எவ்வித வாய்ப்பும் இல்லாதவர்கள் நீதிமன்றங்களில் தங்களது சட்டப்பூர்வ போராட்டங்களை நடத்தத் தங்களுடைய ஆயுட்காலத்தையும், எஞ்சியிருக்கிற செல்வத்தையும் செலவிடுகிறார்கள். நீதிமன்றம் ஒரு ‘காவியப் போர்க்களம்’ என்று உருவகமாகச் சொல்லிக்கொள்ளலாம். ஆனால் நடைமுறையில் அது மிக மந்தமான போர்க்களமாகவே இருக்கிறது (காவியப் போர்க்களம் என்ற பொருள் தரும் ‘மைதான் இ ஜங்’ என்ற இந்தித் திரைப்படம் 1995ல் வெளியானது).

நாடு முழுவதும் நீதிமன்றங்களில் ஏராளமான வழக்குகள் தேங்கிக் கிடக்கின்றன என்பதைப் புள்ளிவிவரங்கள் காட்டுகின்றன. தாமதிக்கப்படும் நீதி மறுக்கப்படும் நீதியே என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அரசமைப்பு சாசனத்தின் 21வது சட்ட உரையில் வழக்கு விசாரணை விரைவாக நடைபெறுவதற்கும், விரைவாக நீதி வழங்கப் படுவதற்குமான உரிமையும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், நீதிமன்ற நடைமுறைகள் இந்த உரிமைக்குக் குறுக்கே நிற்கின்றன என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான்.

ஏன் தாமதம் ?

இதில் கெடுவாய்ப்பான ஒரு பிரச்சனை என்னவென்றால், ஏன் இவ்வளவு தாமதமாகிறது என்பது யாருக்குமே தெரியாது என்பதுதான். சட்டப்பூர்வ நடைமுறைகள் இவ்வளவு அதிகமான காலத்தை விழுங்குவது ஏன்? நீதிபதிகளின் விசாரணைக்கு நேரில் ஆஜராகிற ஒரு மனுதாரர், 10 நொடிகள் மட்டுமே நிற்க வேண்டியிருக்கிறது, அதன் பிறகு சில மாதங்கள் கழித்தே மீண்டும் விசாரணை எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது – அது ஏன் ?

இந்தத் தாமதத்திற்கான காரணங்களைக் கண்டறிய பல அறிவுப்பூர்வமான முயற்சிகள் நடந்துள்ளன. அவற்றில் பெரும்பாலானவை நீதிமன்றங்களிலிருந்தே கிடைத்த சில வழக்குகளின் விவரங்கள் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்டவைதான்.

அர்த்தமுள்ள வகையில் பிரச்சனையை ஆராய்வதற்கான அறிவியல்பூர்வ தகவல்கள் எதுவுமில்லை என்று சட்ட ஆணையம் கூட தனது 245வது அறிக்கையில் கூறியுள்ளது.

போதுமான தகவல்கள் இல்லை என்கிற நிலைமை விரிவான, அர்த்தமுள்ள ஆய்வுகளுக்குத் தடையாக இருக்கிறது. இந்தியாவின் நீதித்துறை நிர்வாகம் குறித்த தகவல்களைத் திரட்டுவதில் ஈடுபட்டுள்ள ‘தாக்ஷ்’ என்ற அமைப்பின் ‘சட்டத்தின் ஆட்சித் திட்டம்’ என்ற திட்டத்தின் கீழ், நீதிமன்றங்களில் காத்திருக்கும் வழக்குகள் தொடர்பான விவரங்கள் தேடிப் பெறத் தக்க வகையில், இணையத்தில் பதிவேற்றம் செய்யும் முயற்சி தொடங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த விவரங்கள் அனைத்தும்

ஏற்கெனவே இணைய தளங்களில் கிடைப்பவைதான். ஆனால் அவற்றை இதில் அக்கறையுள்ளவர்கள் எளிதில் தெரிந்துகொள்வதற்கும் பிரச்சனை தீர்வுகாண்பதற்காகப் பயன்படுத்துவதற்கும் ஏற்றவகையில் அந்த விவரங்களை தாக்ஷ அமைப்பு பதிவேற்றம் செய்துவருகிறது.

தற்போதைய விவரங்களின்படி 10 உயர்நீதிமன்றங்களில் 5,66,000 வழக்குகள் உள்ளன. 26,87,362 விசாரணைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நீதிமன்றத்திலும் சராசரியாக ஒருநாளில் 22,000 விசாரணைகள் நடைபெறுகின்றன. ஒவ்வொரு நீதிபதியும் ஒருநாளில் சுமார் 70 வழக்குகளை எடுத்துக்கொள்கிறார். ஒரு வாரத்தில் சுமார் 350 வழக்குகளை எடுத்துக்கொள்கிறார். அதாவது ஒவ்வொரு வழக்கையும் விசாரிப்பதற்கு நீதிபதிக்குக் கிடைக்கிற நேரம் சுமார் 6 நிமிடங்கள்தான். (எங்களிடம் உள்ள தகவல்களின்படி) ஒரு வழக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு முடிவடைவதற்கு சராசரியாக 1,000 முதல் 1,600 நாட்கள் வரை ஆகிறது - இது நீதிமன்ற நாட்கணக்கு அல்ல, காலண்டர் நாட்கணக்கு. அதாவது ஒரு வழக்கிற்கு சுமார் 3 முதல் 5 ஆண்டுகள் வரை ஆகிறது. காத்திருக்கும் வழக்குகளைப் பொறுத்தவரை இந்தப் போக்கு தொடருமா, இந்த எண்ணிக்கை அதிகரிக்குமா என்பதைப் பற்றி 'தாக்ஷ' அமைப்பால் உறுதியாகக் கூற முடியவில்லை. மேலும் இந்த விவரங்களை எல்லாம் நாங்கள் இப்போதுதான் திரட்டத் தொடங்கியிருக்கிறோம்.

எங்களிடம் உள்ள விவரங்களின்படி நாட்டிலேயே மிக அதிக காலமாக விசாரணைக்காகக் காத்திருக்கிற ஒரு வழக்கு ஜார்கண்ட் உயர்நீதிமன்றத்தில் இருக்கிறது. 1958 ஜனவரி முதல் இந்த வழக்கு இழுத்தடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. 57 ஆண்டுகளாக இந்த வழக்கு நிலுவையில் இருக்கிறது. இது ஒரு இந்திய சராசரி ஆயுட்காலமாகும். இந்த வழக்கு பதிவு செய்யப்பட்ட 32 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் ஜார்கண்ட் உயர்நீதிமன்றமே ஏற்படுத்தப்பட்டது, இது ஒரு தனித்துவமான வழக்காக இருக்கக்கூடும் என்றாலும்கூட, நமது நீதித்துறை அமைப்பில் உள்ள ஆழமான சிக்கலை எடுத்துக் காட்டுவதாக இது இருக்கிறது.

நீதிமன்றங்களில் வழக்குகள் தேங்கிக் கிடக்கும் பிரச்சனையை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள நமக்கு ஒரு ஒருங்கிணைந்த,

முறைப்படுத்தப்பட்ட தகவல் ஏற்பாடு தேவைப்படுகிறது. தற்போது ஒவ்வொரு நீதிமன்றமும் தனக்கான தகவல்களை ஒழுங்கமைப்பதில் தனித் தீவு போலவே இருக்கிறது.

விகிதங்கள் காட்டும் உண்மை

நீதிமன்றங்களில் விசாரணைக்காக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் வழக்குகள், முடிக்கப்படும் வழக்குகள் இரண்டுக்கும் இடையேயான விகிதம் கவலை தருவதாக இருக்கிறது. சில நீதிமன்றங்களில், ஒரு நாளில் ஒரு வழக்கு முடிக்கப்படுகிறது என்றால் 2,000 புதிய வழக்குகள் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. குஜராத் உயர்நீதிமன்றத்தில் ஏராளமான வழக்குகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு நாளில், 2,670 விசாரணைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றில் 1,827 வழக்குகள் புதிதாக விசாரணைக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவை. அன்று அந்த நீதிமன்றத்தில் இரண்டு வழக்குகளில் மட்டுமே தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. 1,958 ஆம் ஆண்டின் வழக்கைப் போலவே இதுவும் ஒரு அதீதமான எடுத்துக்காட்டாக இருக்கக்கூடும். ஆனால், தீர்க்கப்படும் வழக்குகளுக்கும், அனுமதிக்கப்படும் வழக்குகளுக்கும் இடையே சராசரியாக 1:50 என்ற விகிதாச்சாரம் இருக்கிறது என்பது சிறிய, படிப்படியாக அதிகரிக்கக்கூடிய நடவடிக்கைகளின் மூலமாக இந்தப் பிரச்சனைக்கு நம்மால் தீர்வு காண முடியாது என்பதைக் காட்டுகிறது.

தேவை ஒரு தகவல் தளம்

குவிந்து கிடக்கும் வழக்குகளைப் பார்த்தபோது எங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு எண்ணம், வழக்குகள் குவிந்து கிடப்பதையும், விசாரணைகள் தாமதமாவதையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் ஒரு ஒருங்கிணைந்த,

தாமதத் தகவல்கள்	'தாக்ஷ' அமைப்பின் சட்டத்தின் ஆட்சி திட்டத்தில் தேங்கிக் கிடக்கும் வழக்குகள் குறித்து ஆராயப்படுகிறது. 3 மாதங்களில் 10 உயர்நீதிமன்றங்களில் இருந்து திரட்டப்பட்ட தகவல்கள் இவை.		
5,66,000 10 உயர்நீதிமன்றங்களில் காத்திருக்கும் வழக்குகள்	26,87,352 விசாரணைகளின் எண்ணிக்கை	3-5 ஆண்டுகள் ஒரு வழக்கு முடிக்கப்படுவதற்கு ஆகிற சராசரி கால அளவு	70 ஒரு நீதிபதி ஒரு நாளில் விசாரிக்கிற வழக்குகளின் எண்ணிக்கை
22,000 ஒவ்வொரு நீதிமன்றத்திலும் ஒரு நாளில் நடைபெறும் விசாரணைகளின் சராசரி எண்ணிக்கை	மிகப் பழமையான வழக்கு ஜார்கண்ட் உயர்நீதிமன்றம், 1958 ஜனவரி 1 முதல்		
1:50 முடிக்கப்படும் வழக்குகளுக்கும் அனுமதிக்கப்படும் வழக்குகளுக்கும் இடையேயான சராசரி விகிதம்	நீதிமன்றங்களின் தினசரி சராசரி வழக்குகள் 16,482 6,982 320 விசாரிக்கப்படுபவை அனுமதிக்கப்படுபவை முடிக்கப்படுபவை		

முறைப்படுத்தப்பட்ட தகவல் ஏற்பாடு தேவை என்பதுதான். தற்போது ஒவ்வொரு நீதிமன்றமும் தனக்கான தகவல்களை ஒழுங்கமைப்பதில் தனித் தீவு போலவே இருக்கிறது.

உதாரணமாக, பின்வரும் எளிய கேள்விகளைப் பார்ப்போம்: “எப்படிப்பட்ட வழக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கு 3 முதல் 5 ஆண்டுகள் வரை ஆகிறது?” “பொதுநல வழக்குகளை நிறுவனங்களின் முறையீடுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியுமா?” நீதிமன்றங்களில் இப்படிப்பட்ட ஆய்வு முறையை உடனடியாக மேற்கொள்வது சாத்தியமில்லைதான். 24 உயர்நீதிமன்றங்களில் உள்ள வழக்குகளின் தன்மைகள் 2,553 வழிமுறைகளில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை முறைப்படுத்தப்படுமானால் 300 வகையான வழக்குகள்தான் இருக்கும். ஒரு ஆணை கோரும் மனு (ரிட் மனு) 120 வழிகளில் வகைப்படுத்தப்படுகிறது (பெரும்பாலும் இந்த ரிட் மனுக்கள் அரசாங்கத்துடன் குடிமக்களுக்குள்ள பிரச்சனைகள் தொடர்பானவையே ஆகும்). இந்தத் தகவல்கள் முறைப்படுத்தப்பட்டால்தான், நீதிமன்றத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையைச் சேர்ந்த வழக்கு எத்தனை நாட்கள் எடுத்துக்கொள்கிறது என்பது பற்றி நாம் பயனுள்ள வகையில் விவாதிக்க முடியும்.

நீதித்துறை தாமதம் என்பது அரசாங்கத்திற்கோ நீதித்துறைக்கோ உள்ள தனிப் பிரச்சனை அல்ல. வழக்குத் தொடுக்கிற மனுதாரரின் நலனை கருத்தில் கொண்டு வழக்குகள் விசாரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே முக்கியம். இதுவரையில், இப்படிப்பட்ட ஆய்வுகள் மனுதாரர்களை ஒதுக்கியே வைத்துள்ளன.

எங்களுடைய தகவல் தளம், வழக்குகள் குவிந்திருக்கும் பிரச்சனையை விரிவாக ஆராய்வதற்கு உதவியாக இருக்கும் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். நீதி தாமதிக்கப்படுகிறபோது ஏற்படக்கூடிய சமூக, அரசியல் பொருள்தாரத் தாக்கங்கள் குறித்தும் அந்த ஆய்வுகளில் உட்படுத்தப்படலாம் என்றும் நாங்கள் கருதுகிறோம். ஆங்காங்கே கிடைக்கிற தகவல்களின் அடிப்படையிலோ, சில உடனடித் தீர்வுகளின் அடிப்படையிலோ இல்லாமல், ஒரு திட்டமிட்ட முறைசார்ந்த ஏற்பாடுகளின் மூலமே நீதித்துறை சீர்திருத்தங்களைப் பயனுள்ள முறையில் மேற்கொள்ள முடியும்.

(கிஷோர் மாண்டியம் 'தாக்க்ஷ' அமைப்பின் நிறுவனர்களில் ஒருவர், காவ்யா மூர்த்தி இந்த அமைப்பின் ஒரு ஆய்வாளர்)

ஆதாரம்: தி இந்து, 19 மே 2015

குண்டர் சட்டத்தை பயன்படுத்துவது எப்படி? - உயர் நீதிமன்றம் அதிரடி உத்தரவு

மதுரையைச் சேர்ந்தவர் ராஜீவ். இவர் மீது கொள்ளை, வழிப்பறி வழக்குகள் உள்ளன. இதனால் இவரை குண்டர் சட்டத்தில் சிறையில் அடைக்க மதுரை மாநகர காவல் ஆணையர் உத்தரவிட்டார். இந்த உத்தரவை ரத்து செய்யக்கோரி ராஜீவ் உயர் நீதிமன்ற மதுரைக் கிளையில் ஆள் கொணர்வு மனு தாக்கல் செய்தார். இதை விசாரித்த நீதிபதிகள் பி.ஆர்.சிவகுமார், வி.எஸ். ரவி ஆகியோர் நேற்று பிறப்பித்த உத்தரவு: மனுதாரர் மீதான முதல் வழக்கில் 114 நாட்கள் சிறையில் இருந்துள்ளார். அந்த வழக்கில் போலீஸார் விசாரணையை முடித்துவிட்டனர். இதனால் மனுதாரருக்கு ஜாமீன் வழங்கப்பட்டது. 2வது வழக்கில் 15 நாட்கள்தான் சிறையில் இருந்துள்ளார். இந்த சூழலில் அவர் முதல் வழக்கில் ஜாமீன் பெற்றதால், 2வது வழக்கிலும் ஜாமீன் பெற்றுவிடுவார் என குண்டர் சட்டத்தில் சிறையில் அடைக்க மாநகர் காவல் ஆணையர் கூறிய காரணத்தை ஏற்க முடியாது. இரு வழக்கிலும் உள்ள வேறுபாட்டைக் குறிப்பிட்டு ஆணையர் உத்தரவிட்டிருந்தால் ஏற்கலாம். இந்த வழக்கில் காவல் ஆணையர் முழு கவனம் செலுத்தவில்லை. இதனால் மனுதாரர் மீதான குண்டர் சட்ட உத்தரவு ரத்து செய்யப்படுகிறது.

தமிழகத்தில் அதிகளவில் குண்டர் சட்டம் பயன்படுத்தப்படுவதை நீதிமன்றம் அங்கீகரிக்கவில்லை. குற்றவாளிகள் ஜாமீன் பெறுவதைத் தடுக்க சட்டரீதியாகப் பணிபுரிவதை விட்டு, குண்டர் சட்டத்தின் மூலம் குற்றவாளி ஜாமீன் பெறுவதை தடுப்பது சரியல்ல. குண்டர் சட்ட உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கும்போது முழு கவனம் செலுத்தாமல் அஜாக்கிரதையாக செயல்படுவதுடன், பல தவறுகள் செய்வதால் அந்த உத்தரவுகள் பலவீனம் அடைகின்றன. குண்டர் சட்ட உத்தரவுகளை பிறப்பிக்கும்போது மிகவும் கவனமாகவும், அரிதாகவும், எந்த வழக்கில் பயன்படுத்த வேண்டுமோ, அந்த வழக்கில்தான் பயன்படுத்த வேண்டும். அவ்வாறு செய்யும்போது குறைபாடுகள் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். குண்டர் சட்ட உத்தரவுகள் தனி மனித சுதந்திரத்தை பறிப்பதுடன் விசாரணை இல்லாமல் ஒருவரை சிறையில் அடைக்க வழிவகை செய்வதால் சிறிய தவறு இருந்தாலும் அந்த உத்தரவுகள் ரத்து செய்யப்படுகின்றன. இதனால் குண்டர் சட்ட உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கும்போது அதிகாரிகள் மிகவும் கவனமாக செயல்பட வேண்டும் என நீதிபதிகள் உத்தரவில் கூறியுள்ளனர்.

ஆதாரம்: தி இந்து தமிழ், 15 டிசம்பர் 2015

சட்டத்தில் ஒரு வெற்றிடம்

ஆதார் அட்டை பிரச்சனையில் அரசாங்கத்தின் சட்டத்திற்குப் புறம்பான நடவடிக்கைகளிலிருந்து குடிமக்களைப் பாதுகாக்க உச்சநீதிமன்றம் தவறியுள்ளது.

“ஆதார் எண்” எனப்படும் ஒற்றை அடையாள எண் பயன்பாடு தொடர்பாக ஆணைகள் பிறப்பித்தும், இந்தியாவில் தனிமனித உரிமை தொடர்பான ஓய்வு பெற்ற நீதிபதி கே.எஸ். புட்டா சாமி எதிர் இந்திய அரசு வழக்கை (ஆணை கோரும் மனு 494/2012) அரசமைப்பு சாசன அமர்வுக் குழு விசாரணைக்கு மாற்றியும் உச்சநீதிமன்றம் 2015 ஆகஸ்ட் 11 அன்று பிறப்பித்த ஆணை கேலிக்கூத்தாக இருக்கிறது. ஆதார் அட்டைக்கு எதிராக முதன்முதலில் வழக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்டதற்கு மூன்றாண்டுகள் கடந்த பிறகும் நாம் விழிப்படையவில்லை. நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின் அடிப்படையில் இல்லாத, தனிமனித உரிமைகளைப் பெருமளவுக்கு மீறுகிறது என்று பரவலாகக் குற்றம் சாட்டப்படுகிற ஒரு திட்டம் சட்டப்பூர்வமானதுதானா என்பது குறித்து நாம் சிந்திக்கவில்லை.

ஒரு சட்டப்பூர்வ வெற்றிடத்தில் அரசாங்கத்தின் ஒரு நிறுவன அமைப்பு செயல்படும் என்பது சட்டத்தின் ஆட்சி என்பதற்கே நேர்மாறானதாகும். குடிமக்கள் தங்களுடைய சட்டப்பூர்வ உரிமைகளையும், கடமைகளையும், பின்பற்ற வேண்டி நடைமுறைகளையும், இத்தகைய நிறுவன அமைப்புகளின் தவறுகளால் ஏற்படும் பாதிப்புகளிலிருந்து நிவாரணம் பெறுவதற்கான வழிமுறைகளையும் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். இந்திய தனி அடையாள ஆணையத்தின் (UIDAI) விஷயத்தில் சட்டத்தின் ஆட்சிக்கான இந்த அடிப்படை அம்சம் அடுத்தடுத்த அரசுகளால் கைவிடப்பட்டிருக்கிறது.

UIDAI நிறுவனம் தனது பதிவுகளைத் தொடங்கி 5 ஆண்டுகள் கழித்தும் எந்த அடிப்படையில் குடிமக்களின் உயிரியளவுகள் (Biometrics) பற்றிய விவரங்கள் சேகரிக்கப்படுகின்றன, எந்த அடிப்படையில் ஆதார் அட்டைகள் வழங்கப்படுகின்றன என்பதற்கான சட்டப்பூர்வ கட்டமைப்பு எதுவும் இன்னும் உருவாக்கப்படவில்லை. 2009ம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட தேசிய அடையாள ஆணையத்திற்கான சட்ட முன்வரைவு நாடாளுமன்ற நிலைக்குழுவால் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. குடிமக்கள் ஒவ்வொருவரின் தனிமனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் அந்த சட்ட முன்வரைவு அப்பட்டமான பலவீனத்துடன் இருந்ததால் நிலைக்குழு அதனைத் தள்ளுபடி செய்தது.

நிலைக்குழுவின் அறிக்கைக்குப் பிறகு அந்தச் சட்ட முன்வரைவில் ஏதேனும் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளனவா என்பது தெளிவாகவில்லை. இருந்தபோதிலும் UIDAI நிறுவனம் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆதார் எண் வழங்கப்படுவதால் அரசாங்கத்திற்கோ அல்லது குடிமக்களுக்கோ எப்படிப்பட்ட நன்மைகள் கிடைப்பதானாலும், சட்டத்தின் எல்லையை மீறி இது எவ்வாறு செயல்படுத்தப்படுகிறது என்பது அந்த நன்மைகளையெல்லாம் அரித்தெடுத்துவிடுகிறது.

அரசமைப்பு சாசனம் சார்ந்த ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் இந்த இடத்தில்தான் நீதிமன்றங்கள் தலையிட்டாக வேண்டும். அரசாங்கத்தின் சட்டத்துக்குப் புறம்பான நடவடிக்கைகளை அரசமைப்பு சாசனப்பூர்வ நீதிமன்றங்கள் தடுத்து நிறுத்தும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால், இந்தப் பிரச்சனையில், இதுவரையில் உச்சநீதிமன்றம் இதைச் செய்யத் தவறியிருக்கிறது.

இந்த வழக்கில் உச்சநீதிமன்றம் 2013 ஜூலை 23ல் பிறப்பித்த முதலாவது ஆணை குழப்பமானது, முரண்பாடுகள் கொண்டது. குறிப்பிட்ட ஒரு சேவையையோ, ஒரு பயனையோ பெறுவதற்கு ஆதார் எண் கட்டாயமாகத் தேவை என்று ஒரு ஆணையத்தால் கட்டாயப்படுத்த முடியுமா என்ற சந்தேகத்திற்கு விரிவான இடம் விடப்பட்டது. ஆதார் எண் பெறுவது அவரவர் சொந்த விருப்பம்தான் என்று அரசாங்கமும், UIDAI நிர்வாகமும் தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால், நீதிமன்றத்தில் இவ்வாறு அரசாங்கம் சொன்னதற்கும், உண்மை நடப்பில் அரசாங்க அமைப்புகள் வற்புறுத்துவதற்கும் இடையே கடுமையான முரண்பாடுகள் உள்ளன. உதாரணமாக, அரசாங்கத்தின் கல்வி உதவி நிதியைப் பெற விரும்பும் சிறுபான்மைச் சமூகங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் ஆதார் அட்டை வைத்திருப்பது கட்டாயம் என்று மத்திய சிறுபான்மையினர் நல அமைச்சகம் ஆணையிட்டுள்ளது. கல்வி உதவி நிதியைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை வீழ்ச்சியடைந்த பிறகுதான் அமைச்சகம் ஆதார் அட்டைப் பெறுவது கட்டாயமானதல்ல, தன்விருப்பம் சார்ந்ததே என்று அறிவித்தது.

உச்சநீதிமன்றம் பிறப்பித்த முந்தைய இடைக்கால ஆணை, ஆதார் எண்ணை அரசாங்கம் பயன்படுத்துவதைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு மாறாக, அதன் பயன்பாட்டை அரசாங்கம் விரிவுபடுத்துவதற்கு பச்சைக் கொடி காட்டுவதாகிவிட்டது. இதனால், உச்சநீதிமன்றம் வேறொரு வழக்கில் 2014 மார்ச் 25ல் அளித்த தீர்ப்பில் தனது ஆணையை மீண்டும் வலியுறுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. குறிப்பிட்ட ஒரு வழக்கு தொடர்பாக UIDAI நிறுவனம் மத்திய புலனாய்வுத் துறையிடம் (CBI) உயிரியளவு விவரங்களை ஒப்படைக்குமாறு ஆணையிட்டது. அதை எதிர்த்து UIDAI தாக்கல் செய்த வழக்கில்தான் உச்சநீதிமன்றம் இவ்வாறு தனது முந்தைய ஆணையை மீண்டும் வலியுறுத்தியது. 2015 மார்ச் 16ல் உச்சநீதிமன்றம் பிறப்பித்த இடைக்கால ஆணையில் தனது முந்தைய ஆணைகளின்படி மத்திய மாநில அரசுகள் செயல்பட வேண்டும் என்று மீண்டும் ஆணையிட்டது. அரசின் அணுகுமுறைகளில் எந்த மாற்றமும் ஏற்படவில்லை என்பதைத்தான் இந்த இடைக்கால ஆணை அப்பட்டமாகக் காட்டுகிறது.

உச்சநீதிமன்றம் கடைசியாகப் பிறப்பித்த இடைக்கால ஆணை, கள்ளத்தனமாக ஆதார் அட்டை கட்டாயமாக்கப்படாமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கான மற்றொரு முயற்சியாக இருக்கிறது. ஆயினும், (கடத்தப்படுவதை தடுப்பது என்ற பெயரில்) பொது விநியோக முறையிலும், குற்றவியல் விசாரணைகளிலும் ஆதார் எண் பயன்படுத்தப்படலாம் என்று கூறியதன் மூலம் உச்சநீதிமன்றம் குட்டையைக் குழப்புகிறது. விரல் ரேகைகளையோ, இதர உயிரியளவுகள் தகவலையோ பொருத்தி பார்ப்பதற்கு இந்தத் தொழில்நுட்பத்தில் அனுமதி இல்லை என்று UIDAI நிர்வாகமே மீண்டும் மீண்டும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. அப்படியிருக்கும்போது, குற்றவியல் விசாரணைகளில் ஆதார் எண் தகவல்கள் எவ்வாறு பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்பதும் தெளிவுபடுத்தப்படவில்லை. குற்றவியல் விசாரணையில் ஆதார் எண் பயன்படுத்துவது தொடர்பாக உச்சநீதிமன்றம் 2015 மார்ச் 25ல் பிறப்பித்த தனது முந்தைய ஆணையிலிருந்து தானே முரண்படுகிறது. ஆனால், இந்த மாற்றத்திற்கான காரணத்தை நீதிமன்றம் கூறவில்லை.

உச்சநீதிமன்ற இடைக்கால ஆணையின் மிகப்பெரிய தோல்வி எதுவென்றால், சட்டப்பூர்வமாக அது செயல்படுத்தப்பட்டாக வேண்டும் என்ற தன்மை இல்லாததுதான். உச்சநீதிமன்றத்தின் ஆணையை ஏதேனும் ஒரு அரசாங்க அமைப்பு மீறுமானால் குடிமக்களுக்கு இருக்கிற ஒரே வாய்ப்பு நீதிமன்ற அவமதிப்பு மனுவோடு, தில்லியில் உள்ள உச்சநீதிமன்றத்தை அணுகலாம்,

தங்களுக்கு நிவாரணம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம் என்பதுதான். நாட்டு மக்களில் ஒரு சிலரைத் தவிர ஆகப்பெரும்பாலோருக்கு இது சாத்தியமே இல்லை. இதன் விளைவு எப்படியிருக்கக்கூடும் என்றால், சட்டத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படாத, தனிமனித உரிமைகளை சிறிதும் மதிக்காமல் ஆதார் எண் பயன்படுத்தப்படுவது, மெதுவாக, ஆனால் நிச்சயமாக, நீதிமன்ற ஆணைக்குப் புறம்பாக அது விரிவுபடுத்தப்படும்.

**2009ம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட
தேசிய அடையாள ஆணையத்திற்கான
சட்ட முன்வரைவு நாடாளுமன்ற
நிலைக்குழுவால் தள்ளுபடி
செய்யப்பட்டது. குடிமக்கள்
ஒவ்வொருவரின் தனிமனித
உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் அந்த
சட்ட முன்வரைவு அப்பட்டமான
பலவீனத்துடன் இருந்ததால் நிலைக்குழு
அதனைத் தள்ளுபடி செய்தது.**

இந்த வழக்கின் மூலம் அரசமைப்பு சாசனப்படி தனிமனித உரிமைக்கான எல்லைகளை உச்சநீதிமன்றம் இறுதியாக தீர்மானிக்க வுள்ளது. நீதிமன்றம் அதைத் தீர்மானிக்கிறபோது, அரசாங்கம், ஏற்கனவே நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டது என்ற ஒரு காரணத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு தனது எதிர்வாதத்தை முன்வைக்கும் என்பதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன. இந்தத் திட்டம் மிக விரிவாக சென்றுவிட்டது என்றும், சட்டப்பூர்வ அம்சத்திற்காகவோ, தனிநபர் உரிமைக்காகவோ, அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு உட்பட்டதா இல்லையா என்பதற்காகவோ திட்டத்தை விலக்கிக்கொள்வது என்பது நடைமுறை சாத்தியமாகாது என்றும், பெரும் குழப்பத்தை ஏற்படும் என்றும் அரசாங்கம் வாதிடுகிறது. அப்படி ஒரு நிலைமை ஏற்படுமானால், தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி சட்டத்தின் ஆட்சியை நிலைநாட்டத் தவறியதற்காகவும், சட்டம் பற்றிய கவலையின்றி தனது ஆணையை அதிகார அமைப்புகள் மீறுவதற்கு வழியமைப்பதற்காகவும் அதற்கு உச்சநீதிமன்றத்தான் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

**ஆதாரம்: எகனாமிக் & பொலிடிகல் வீக்லி,
22 ஆகஸ்ட் 2015, Vol I No.34**

எனது மரபணுவை ஏன் ஆராய்கிறீர்கள்?

மனித மரபணு தொகுப்பு சட்ட முன்வரைவு – 2015 வேண்டாம் என்பதற்கான வாதுங்கள்

– தவானி மேத்தா

மிகப் பெருமளவில் மரபணு (DNA) விவரங்களைத் தொகுக்கும் முயற்சியில் மத்திய அரசு தனது எல்லைகளைத் தாண்டுகிறது. தனிமனிதர்களுக்கு அரசமைப்பு சாசனம் வழங்கியுள்ள உரிமைகளை மீறுகிறது.

முன்னுரை

ஆதார் அட்டை விவகாரத்தில் தனிமனித உரிமைகள் பிரச்சனையைக் கையாள்வதில் பொறுப்பற்ற முறையில் தாறுமாறாகச் செயல்படும் மத்திய அரசு, மக்களின் அடிப்படைச் சுதந்திரங்களில் கை வைக்கக்கூடிய நடவடிக்கைகளிலும் இறங்கத் துணிந்துள்ளது பற்றிய எச்சரிக்கை மணி ஒலிக்கிறது. அந்த நடவடிக்கைகளில் முக்கியமான ஒன்றுதான் மனித மரபணு தொகுப்பு சட்ட முன்வரைவு – 2015. இப்படியொரு சட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பது மத்திய அரசின் விருப்பம். எனினும், நாடாளுமன்ற மழைக்காலக் கூட்டத்தொடரில் அது தாக்கல் செய்யப்படவில்லை. குற்றவாளிகள், சந்தேகத்துக்குரியோர், காணாமல் போன நபர்கள், மரணமடைந்த அடையாளமற்றோர், தாங்களாகத் தங்களது மரபணு விவரங்களைப் பதிவு செய்ய முன்வருவோர், மரபணு தொகுப்பு வாரியத்தால் குறிப்பிடப்படுகிற இதர பிரிவினர் ஆகியோரின் மரபணு விவரங்களைத் தொகுத்து வைத்திருக்கக்கூடிய தேசிய மற்றும் மாநில மரபணு தகவல் வங்கிகளை ஏற்படுத்த இந்த சட்ட முன்வரைவு வழி செய்கிறது.

இந்த வங்கிகள் மேற்படி வாரியத்தின் கண்காணிப்பில் செயல்படும். குற்றவியல் நீதிமுறை அமைப்பை வலுப்படுத்துவதே இந்த சட்ட முன்வரைவின் நோக்கம் என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால், எப்படி வேண்டுமானாலும் விளக்கமளிக்கத்தக்க வார்த்தைகளோடு உள்ள விதிகளும், வாரியத்துக்கு வழங்கப்படுகிற வரம்பில்லாத அதிகாரங்களும் அந்த மரபணு விவரங்கள் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படலாம் என்ற கவலையை ஏற்படுத்துகின்றன.

சட்ட முன்வரைவு குறித்து எழுப்பப்பட்டுள்ள சில முக்கியமான கவலைகளை இந்தக் கட்டுரை ஆராய்கிறது. குற்றவியல் விசாரணை, கட்டுப்படுத்தப்படாத நிர்வாக அதிகாரம், தனிமனித உரிமை என்ற பின்னணியில் உச்சநீதிமன்றம் வரையறுத்துள்ள சட்டப்பூர்வ தர

நிலைகளோடு ஒப்பிட்டு அந்தக் கவலைகள் குறித்துப் பரிசீலிக்கிறது. தேவையான இடங்களில், வேறு நாடுகளின் நீதித்துறை அனுபவங்களோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறது.

ஆபத்தான தவறுகள்

2012ல் இந்த சட்ட முன்வரைவுக்கான ஆலோசனைகளை அளிப்பதற்காக ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் குழுவின் உறுப்பினர்களில் ஒருவரான உஷா ராமநாதன், அதன் கூட்டத்தில் முன்வைத்த ஆட்சேபணை அறிக்கையில் இந்த சட்ட முன்வரைவை முழுமையாக விமர்சித்துள்ளார். அதேபோல், 2012ல் திட்டக் குழுவால் அமைக்கப்பட்ட வல்லுநர் குழு தேசிய தனி உரிமைக் கோட்பாடுகளை உருவாக்கியது. அந்தக் கோட்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்ட விதத்தில் உள்ள குறைபாடுகளை அந்தக் குழு சுட்டிக்காட்டியது. அதில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள சில குறைபாடுகள் பற்றித்தான் இங்கு விவாதிக்கப்படுகிறது.

(1) வெறுமையான விதிகள்

முன்னுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது போல “குற்றவாளிகள்”, “சந்தேகத்துக்குரியோர்” என்று வகைப்படுத்தப்படுவோரின் மரபணு விவரங்களைத் தனியாகப் பராமரிப்பதற்கான விதிகள் இந்த சட்ட முன்வரைவில் உள்ளன. குற்றவாளி என்பதற்கு நீதிமன்றத்தால் அவ்வாறு அறிவிக்கப்பட்ட நபர் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட குற்றத்திற்காக புகார் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள விசாரணைக் கைதி என்று வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், சந்தேகத்துக்குரிய நபர் என்பதற்கு ஒரு குற்றத்தைச் செய்ததாக சந்தேகிக்கப்படும் நபர் என்றுதான் விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளதேயன்றி, குறிப்பிட்ட குற்றத்தைச் செய்ததாக சந்தேகிக்கப்படுபவர் என்று கூறப்படவில்லை. இதர குற்றச் செயல்கள் சட்ட முன்வரைவு அட்டவணையின் முதல் பாகத்தில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. அதில் குடும்ப வன்முறை

தடுப்புச் சட்டம்-2005, எஸ்சிஎஸ்டி வன்கொடுமை தடுப்புச் சட்டம்-1989 உள்ளிட்ட சிறப்புச் சட்டங்களின் கீழும், இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் கீழும் அனைத்துக் குற்றச் செயல்களும் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. விதிகளுக்குட்பட்ட இதர சட்டங்களும் இதன் கீழ் கொண்டு வரப்படலாம்.

இந்த வரையறைகள் பொருத்தமானவைதான். ஏனெனில், சட்ட முன்வரைவின் சட்டக்கூறு 38, குறிப்பிட்ட குற்றச் செயலை செய்தவர் யார் என அடையாளம் காண்பதற்கு உதவும் நோக்கத்திற்காக மட்டுமே மரபணு தொகுப்பு பயன்படுத்தப்படும் என்று கூறுகிறது. ஆனால், இந்தக் கறாரான ஏற்பாட்டை நீர்த்துப் போகச் செய்யும் வகையில் அட்டவணையின் முதல் பாகத்தில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு குற்றச் செயலுக்கும் மரபணு விவரத் தொகுப்பு பயன்படுத்தப்படலாம் என்ற சட்டக்கூறு இதில் உள்ளது. விபத்துகள், இயற்கைப் பேரிடர்கள் போன்றவற்றில் பாதிக்கப்படுவோர், காணாமல் போகிறவர்கள் ஆகியோரை அடையாளம் காண்பதற்கும், குழந்தையின் பெற்றோர் யார் என்ற தாவாக்களிலும், குடியேற்றப் பிரச்சனைகளிலும் மரபணு தகவல்கள் பயன்படுத்தப்படலாம்.

மரபணு விவரங்கள் தொகுப்பு வேறு எந்த நோக்கங்களுக்காக பயன்படுத்தப்படலாம் என்பதை விரிவுபடுத்துவதன் மூலம், குறிப்பாக, குறிப்பிட்ட குற்றச் செயல்கள் மீதான விசாரணைகளுக்கு அப்பால் விரிவுபடுத்துவதன் மூலம், இந்த சட்ட முன்வரைவு காவல்துறை அதிகாரத்தையும் விரிவுபடுத்துகிறது. ஒரு குற்றத்தைச் செய்திருக்கக் கூடும் என்று சந்தேகிக்கப்படுபவர்கள் கைது செய்யப்படுவதை ஊக்குவிப்பதாக இருக்கிறது. ஏனெனில், குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் - 1973ன் 53, 53A ஆகிய பிரிவுகள் குறிப்பிட்ட குற்றச் செயலை செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் கைது செய்யப்படும் நபர்களிடமிருந்து மட்டுமே அவர்களது ஒப்புதலின்றி உயிரியல் ஆதாரத் தடயங்களைப் பெறுவதற்கு அனுமதிக்கின்றன. மேலும், “சம்பந்தப்பட்ட நபரை நேரடியாகப் பரிசீலிப்பது, குற்றம் செய்யப்பட்டதற்கான ஆதாரத்தைக் கொடுக்கும் என்று நியாயமான காரணங்களின் அடிப்படையில் கருதப்படக்கூடிய தன்மைகளுள்ள” குற்றச் செயல்களில் மட்டுமே கைது நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் அந்த விதிகள் கட்டுப்படுத்துகின்றன.

கொலை, வன்புணர்ச்சி ஆகியவை இத்தகைய குற்றச் செயல்களுக்கான உதாரணங்களாகும். இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் 153A பிரிவின் கீழ் வெறுப்புப் பேச்சு குற்றத்தில் ஈடுபட்டது போன்ற புகார்களுக்காக சம்பந்தப்பட்ட நபர்களை இதன் கீழ் விசாரிப்பதில் பயனில்லை. ஆயினும், குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தில் உயிரியல் ஆதாரத் தடயங்கள் தொடர்பாக விதிக்கப்பட்டுள்ள கட்டுப்பாடுகள் இந்தப் புதிய சட்ட முன்வரைவில் பிரதிபலிக்கவில்லை. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 53 “சந்தேகத்துக்குரியவர்” மற்றும் “குற்றவாளி” என்ற சொற்களுக்கான வரம்புகளை நிர்ணயித்துள்ளது. ஆனால், இந்த சட்ட முன்வரைவில் இரண்டுக்கும் இடையேயான வேறுபாடு தளர்த்தப்பட்டுள்ளது. அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்ட உரை 20(3), தாமாக முன்வந்து குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்வது அல்லது சாட்சியமளிப்பது தொடர்பாக சட்டப்பூர்வ பாதுகாப்புகளுக்கு உறுதியளிக்கிறது. தனிமனித உரிமை தொடர்பாக அமைக்கப்பட்ட வல்லுநர் குழு, ஒரு குற்றத்தால் பாதிக்கப்பட்ட நபரின் ஒப்புதலோடு மரபணு விவரங்கள் சேகரிக்கப்படுவதற்கும், ஒப்புதல் பெறாமலே அந்த விவரங்கள் சேகரிக்கப்படுவதற்கும் இடையே பொருத்தமான முறையில் வேறுபடுத்திக் காட்ட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்துள்ளது.

சட்ட முன்வரைவின் 12வது சட்டக்கூறு மரபணு ஆதாரங்களைத் திரட்டுவது தொடர்பான சிறந்த நடைமுறைகளை உருவாக்கும் அதிகாரத்தை வாரியத்துக்கு வழங்குகிறது. காவல்துறை அதிகாரிகள், அரசுத் தரப்பு வழக்குரைஞர்கள், நீதித்துறையினர் போன்ற பொதுநிலைகளில் உள்ளோருக்கு சட்டம் குறித்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்கான அதிகாரமும் வாரியத்துக்கு அளிக்கப்படுகிறது. மரபணு ஆதாரங்களைக் காவல்துறையினர் திரட்டுவது தொடர்பான வழிகாட்டல்கள் எதுவும் தற்போது இல்லை என்ற நிலையில், இது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கும் என்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆயினும், பாரபட்சமற்ற முறையில் வாரியம் இதில் செயல்படக்கூடிய தன்மை, 12வது சட்டக்கூறின் கீழ் கைவிடப்படுகிறது. நீதி நிர்வாகத்தில் மரபணு தொழில்நுட்பப் பயன்பாட்டை அதிகப்பட்சமாக விரிவுபடுத்துவதற்கானப் பரிந்துரைகளை உருவாக்கும் அதிகாரம் வாரியத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த முரண்பாடு

வாரியத்துக்கு வழங்கப்படுகிற விரிவான அதிகாரத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்கிறது.

ஒருவர் தானாக முன்வந்து தனது மரபணு விவரங்களை ஒப்படைக்கிறபோது, அவர் கூறும் நோக்கத்திற்காக மட்டுமல்லாமல் மக்கள் தொகை விவரங்களைச் சேகரிக்கும் நோக்கத்திற்காக எனக் கூறி மரபணு வங்கியின் நிர்வாகி அதனைப் பயன்படுத்தலாம்.

(2) வாரியத்தின் வரம்பற்ற அதிகாரம்

மரபணு தொகுப்பு வாரியத்துக்கு வழங்கப்படுகிற வரம்பற்ற அதிகாரங்கள் ஒருபுறமிக்க, அதன் பதிலளிக்கும் கடமைப் பொறுப்பு வரம்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருப்பது கவலையளிக்கும் மற்றொரு அம்சமாகும். வாரியம் அவ்வப்போது தானாகவே பிறப்பிக்கக்கூடிய ஆணைகளின் அடிப்படையில் (சட்ட முன்வரைவில் ஏற்கெனவே குறிப்பிடப் பட்டிருப்பதற்கு அப்பால்) எந்தவொரு மரபணுத் தகவலையும் பராமரிக்க ஆணையிடலாம் என்று வாரியத்திற்கு வழங்கப்படுகிற அதிகாரம் மிகுந்த கவலைக்குரியதாகும். அத்துடன், வாரியம் தானே தீர்மானித்துக்கொள்ளக்கூடிய வேறு நோக்கங்களுக்காக மரபணு விவரத் தொகுப்புகளை தயாரிக்கும் அதிகாரமும் அதற்கு வழங்கப்படுகிறது. இத்தகைய அதிகாரம், தனி அமைப்புக்கு, உரிய கண்காணிப்பு ஏற்பாடுகள் எதுவும் இல்லாமலேயே வழங்கப்படுவது முன்னெப்போதும் இல்லாததாகும்.

வாரியம் தனது வருடாந்திர அறிக்கையை நாடாளுமன்றத்தில் தாக்கல் செய்ய வேண்டும் என்பதன்றி வேறு எந்த அமைப்பின் கண்காணிப்புக்கோ, ஆலோசனைக்கோ அது உட்படுத்தப்படவில்லை. வேறு பல நாடுகளில் இத்தகைய கண்காணிப்பு ஏற்பாடுகள் உள்ளன. உதாரணமாக, பிரிட்டனில் தேசிய மரபணு தகவல் நிறுவனத்தை தேசிய மரபணு தகவல் திட்ட வாரியம் கண்காணிக்கிறது. பிரிட்டன் வாரியத்தின் உறுப்பினர்கள் சேர்மானம் இந்திய வாரியத்தைப்

போன்றதுதான். ஆனால், பிரிட்டனின் வாரியத்தில் உள்ள நெறிகள் இந்திய வாரியத்தில் இல்லை என்பதுதான் முக்கியமான வேறுபாடு. பிரிட்டனின் மரபணு திட்ட வாரியத்திற்கு தேசிய மரபணு தகவல் நெறிகள் குழு உதவுகிறது. மரபணு தகவல்களை அளிக்கிற காவல்துறையினரும் மற்றவர்களும் வலுவான அரசாங்கக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டுச் செயல்படுவதை உறுதிப்படுத்துவது இந்த நெறிகள் குழுவின் பணிகளுள் ஒன்றாகும். கூடுதலாக, தடய அறிவியல் ஒழுங்குமுறை ஆணையத்தின் கண்காணிப்புக்கும் பிரிட்டனில் இது அங்கு குற்றவியல் நீதி அமைப்புகளில் தடய அறிவியல் உரிய தரத்துடன் பயன்படுத்தப்படுவதை உறுதிப்படுத்துகிறது. இத்தனை ஏற்பாடுகள் இருக்கின்றன என்றபோதிலும் மரபணு தகவல் தொகுப்பு ஏற்பாடுகள் செயல்படுத்தப்படுவதைக் கண்காணிப்பதற்காக எளிய மக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஒரு சுயேச்சையான அமைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று மனித மரபியல் ஆணையம் பரிந்துரைத்துள்ளது.

இதே போன்ற கண்காணிப்பு அமைப்புகள் ஆஸ்திரேலியாவிலும் உள்ளன. தேசிய குற்றவியல் விசாரணை மரபணு தகவல் தொகுப்பு நிறுவனம், பேரிடரில் பாதிக்கப்பட்டோர் அடையாளத் தகவல் தொகுப்பு நிறுவனம் ஆகியவற்றை 'க்ரைம்ட்ராக்' என்ற அமைப்பு இயக்குகிறது. இந்த க்ரைம்ட்ராக் அமைப்பை ஒரு பயனாளர் ஆலோசனைக் குழுவும், ஒரு நிர்வாக வாரியமும் கண்காணிக்கின்றன. இந்த இரண்டு அமைப்புகளிலும் சிறப்புப் பயிற்சி பெற்ற ஆலோசகர்கள் உள்ளனர். தனிமனித உரிமைச் சட்டத்தின் கீழ் வரையறுக்கப்பட்டுள்ள தனிமனித தகவல் விதிகள் மீறப்படுவது குறித்து விசாரணை நடத்தக்கூடிய தனிமனித உரிமை ஆணையம், காமன்வெல்த் நிர்வாக அமைப்பின் முடிவுகள் மீதான புகார்களை விசாரிக்கும் அதிகாரமுள்ள காமன்வெல்த் நடுவர் மன்றம், குற்றவியல் சட்டத்தின் விதிகள் செயல்படுத்தப்படுவதை ஆய்வு செய்வதற்காக சுயேச்சையான சட்டப்பூர்வ அமைப்பு ஆகிய ஏற்பாடுகளும் ஆஸ்திரேலியாவில் இருக்கின்றன.

இந்தியாவைப் போலல்லாமல், மேற்கூறிய நாடுகளின் நீதிக் கட்டமைப்புகளில் தகவல் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும், தனிமனித உரிமைகள் சார்ந்த சட்டங்களும் உள்ளன. இத்தகைய ஏற்பாடுகள் இல்லாதபோது, மரபணு வங்கிகளில்

சேகரிக்கப்படும் தகவல்கள் தவறான முறையில் கையாளப்படுவதற்கு அதிக வாய்ப்புகள் உள்ளன. இந்தப் பின்னணியில் தான், தனிமனிதத் தகவல்களில் அவரவர் அந்தரங்க உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுவதற்கு உச்சநீதிமன்றம் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அடுத்து வரும் பகுதிகளில் இது குறித்து விவாதிக்கப்படுகிறது. ஆயினும், அதற்கு முன்னதாக வழிகாட்டல் ஏதுமின்றி வாரியத்துக்கு வழங்கப்படும் அதிகாரம் எப்படி சட்டச் சிக்கல்களுக்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதையும் பார்ப்போம்.

இந்த சட்ட முன்வரைவுக்கான முன்னுரையில் “சமுதாயத்தில் மக்களின் பாதுகாப்பையும் நீதித்துறை நிர்வாகத்தையும்” உயர்த்திப் பிடிப்பதே அதன் நோக்கம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், சட்டக்கூறு - 39ல், மக்கள் தொகை புள்ளிவிவரங்களுக்கான தகவல்களைத் தொகுப்பதற்கு மரபணு விவரங்கள் பயன்படுத்தப்படுவதற்கு அனுமதிக்கப்படுகிறது. இது முன்னுரையின் இந்த நோக்கத்தை அடிப்பட்டுப்போகச் செய்கிறது. சட்டத்திலேயே கூட இதற்கு திட்டவாட்டமாக வழி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒருபுறமிருக்க, இந்த வாரியத்தைப் போன்றதொரு அமைப்பிற்கு, தனிமனிதத் தகவல்கள் பயன்பாட்டை விரிவுபடுத்துவதற்கான கட்டுப்பாடற்ற அதிகாரம் வழங்கப்படுவது நாடாளுமன்ற/ சட்டமன்ற அதிகாரங்களை மீறுவதாகும். எதிர்காலத்தில், அளவுக்கதிகமான அதிகாரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன என்ற காரணத்தைக் காட்டி இந்த சட்ட முன்வரைவே கூட தள்ளுபடி செய்யப்படக்கூடிய நிலை ஏற்படலாம். அரசு நிர்வாகம் செயல்படுவதற்கான சில அதிகாரங்களை அதற்கு நாடாளுமன்றம் வழங்கலாம் என்று உச்சநீதிமன்றம் அங்கீகரித்துள்ளது. ஆனால், அதிகாரங்கள் அடிப்படையான நாடாளுமன்ற செயல்முறைகளை மீறுவதாக இருக்கக்கூடாது என்றும் உச்சநீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. நாடாளுமன்றத்தின் இந்த அடிப்படை செயல்முறைகளில் சட்டக் கொள்கையை முடிவு செய்தல், அந்தக் கொள்கையை ஒரு சட்டமாக, கட்டுப்படுத்தும் விதிகளுடன் உருவாக்குதல் உள்ளிட்டவை அடங்கும் (குஞ்சு பிஹாரி லால் படாயில் எதிர் இமாச்சலப்பிரதேச மாநில அரசு வழக்கு) மரபணுத் தகவல்கள் பராமரிப்பது தொடர்பான சட்டம் உருவாக்கப்படுவதைப்

பொறுத்தவரையில், மரபணுக்கள் பாதுகாக்கப்படுவதன் நோக்கங்களை இறுதிப்படுத்துவதில் நாடாளுமன்றத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு செயல்திகாரம் இருக்க முடியாது. மரபணு மாதிரிகளை முறைப்படுத்துவது தொடர்பாக வாரியம் பின்பற்ற வேண்டிய வழிகாட்டல்களை வரையறுக்கத் தவறுகிற இந்த சட்ட முன்வரைவு, தனது அடிப்படைச் செயல்முறையிலிருந்தே விலகுகிறது என்றே வாதிடலாம்.

(3) தனிமனிதத் தகவலும் அந்தரங்க உரிமையும்

தனிமனிதர்களின் தனிமை (அந்தரங்க) உரிமைகள் உலக அளவில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கையாகும். அதனை இந்தச் சட்ட முன்வரைவு பல வகைகளில் மீறுகிறது. ஒருவரது மரபணு எந்த நோக்கத்திற்காகச் சேகரிக்கப்படுகிறதோ அதற்கான அறிவிப்புமற்றும் பயன்பாட்டு வரம்பு குறித்த விதிகள் அந்தக் கொள்கையை மீறப்படுவதற்குச் சான்றாகும். மரபணு வங்கியில் பதிவு செய்யப்படுவதற்காக தனது மரபணு விவரங்களைப் பெறுகிற ஒருவர், எதற்காக அது சேகரிக்கப்பட்டதோ அந்த நோக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்ட, ஆனால் சட்ட முன்வரைவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வேறு நோக்கங்களுக்காக அதனைப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கலாம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது, ஒருவர் தானாக முன்வந்து தனது மரபணு விவரங்களை ஒப்படைக்கிறபோது, அவர் கூறும் நோக்கத்திற்காக மட்டுமல்லாமல் மக்கள் தொகை விவரங்களைச் சேகரிக்கும் நோக்கத்திற்காக எனக் கூறி மரபணு வங்கியின் நிர்வாகி அதனைப் பயன்படுத்தலாம். ஏனெனில், சட்ட முன்வரைவின் சட்டக்கூறு - 39ல் இதற்கு வழி செய்யப்பட்டுள்ளது.

சட்ட முன்வரைவில் வேறு சில பாதுகாப்பு அம்சங்களும் கைவிடப்பட்டுள்ளன என்பது அதிர்ச்சியளிப்பதாக உள்ளது. ஒரு ஆண் அல்லது பெண்ணிடமிருந்து சேகரிக்கப்பட்ட மரபணுத் தகவல்கள் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படும்போது, அதற்கு முன்னதாக அவருக்கு முறைப்படி தகவல் தெரிவித்து ஒப்புதல் பெறுதல், எந்த நோக்கத்திற்காக மரபணு மாதிரிகள் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன என்பது தொடர்பாகவும் அவரது ஒப்புதல் பெறுதல், எந்த நோக்கத்திற்காக மரபணு சேகரிக்கப்பட்டதோ அந்த நோக்கம் நிறைவேறிய பின்பு அந்த மரபணு மாதிரிகள் அழிக்கப்படுதல், தங்களது மரபணுத் தகவல்களைப்

பார்வையிடுவதற்கும் சரி செய்வதற்கும் சம்பந்தப்பட்ட தனி மனிதர்களை அனுமதித்தல் உள்ளிட்டவற்றில் உரிய பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவில்லை. உச்சநீதிமன்றம் அங்கீகரித்துள்ள தனிமை உரிமை அம்சங்களை சட்ட முன்வரைவின் இந்தக் குறைபாடுகள் மீறவில்லையா? இது குறித்து ஆய்வாளர் கௌதம் பாட்டியா ஒரு விரிவான கட்டுரையை எழுதியுள்ளார். தனிமனிதர்களை அரசு கண்காணிப்பது தொடர்பான கட்டுரை அது (2014). கோவிந்த் எதிர் மத்தியபிரதேச மாநில அரசு வழக்கில் மனுதாரரின் வீட்டுக்கு காவல்துறையினர் நினைத்த போதெல்லாம் சென்றதை பாட்டியா தனது ஆய்வில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். ஒருவரது அந்தரங்க உரிமையில் தலையிடுவதை நியாயப்படுத்துகிற அளவிற்கு அரசு நலன் சார்ந்த கட்டாயமான தேவை இருக்கிறது என்பதை அரசு உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்று உச்சநீதிமன்றம் ஆணையிட்டது. மேலும், அத்தகைய கண்காணிப்புக்கான வரம்புகள் குறுகியதாக வரையறுக்கப்பட வேண்டும், குற்றச் செயல்கள் நடைபெறாமல் தடுப்பது என்ற அரசின் நோக்கத்திற்கு உட்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் உச்சநீதிமன்றம் கூறியது. பெருமளவிலான கண்காணிப்பு நடவடிக்கைகளில் இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் தேவையென்பதை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய வகையில் பின்னர் தொலைபேசி ஒட்டுக்கேட்பு வழக்கு வந்தது (பியூசிஎல் எதிர் இந்திய அரசு).

நிறைவாக

மேற்கூறிய வாதங்களின்படி, இந்த சட்ட முன்வரைவு தயாரிக்கப்பட்டுள்ள விதம் இந்தத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதாக இல்லை என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆயினும், ஒருவரது தனிமையுரிமை மீறப்பட்டிருக்கிறது என்று உச்சநீதிமன்றம் கருதுகிற நிலையில்தான் இந்தக் கட்டுப்பாடுகளைக் கண்காணிக்க முடியும். ஏற்கெனவே மருத்துவ ஆவணங்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு வழக்கிலும், அதேபோல் ஒரு தனியார் வங்கி ஆவணங்கள் கைப்பற்றப்பட்டது தொடர்பான வழக்கிலும் உச்சநீதிமன்றம் இவ்வாறு தனிமனித தனிமையுரிமை பிரச்சனையைக் கையாண்டுள்ளது. வங்கி தொடர்பான வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட நபர் தானாக முன்வந்து தனது ஆவணங்களை வங்கியில் ஒப்படைத்திருந்தாலும் கூட, அவை அவரது தனிப்பட்ட ரகசிய ஆவணங்கள்தான் என்று உச்சநீதிமன்றம் கருத்து கூறியது. இதேபோல், மரபணு விஷயத்திலும் ஒருவர் தனது மரபணு மாதிரிகளைத் தானாக முன்வந்து மரபணு வங்கியிடம் ஒப்படைத்தார் என்பதால், அவர் தனது அந்தரங்க உரிமையையும் ஒப்படைத்து விட்டார் என்று அரசாங்கத்தால் வாதிட முடியாது என்பது தெளிவாகிறது.

வங்கி ஆவணங்களைப் பொறுத்தவரையில் உச்சநீதிமன்றத்தின் கருத்துகள், குறிப்பிட்ட ஆவணங்களைச் சோதனையிடுவது, கைப்பற்றுவது தொடர்பானதேயாகும். இது நாம் இப்போது விவாதிக்கிற சட்ட முன்வரைவுக்குள் வராது. இன்னொருபுறத்தில், குற்றவியல் தொடர்பான குற்றச்சாட்டுகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள நபர்களிடமிருந்து உயிரியல் தடயப் பொருள்கள் (பயாலஜிகல் மெட்ரீயல்) வலுக்கட்டாயமாகக் கைப்பற்றப்படுவதை உச்சநீதிமன்றம் அங்கீகரித்துள்ளது (செல்வி எதிர் கர்நாடக அரசு வழக்கு). இந்நிலையில் ஒருவரது உடல் சார்ந்த தனிமையுரிமை எந்த அளவிற்கு உறுதிப்படுத்தப்படும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. நமது நீதிமன்றங்கள் பின்பற்றி வந்துள்ள அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்ட உரைகள் 14 (அத்துமீறல்களுக்கு எதிரான பாதுகாப்பு, 21 (உயிர்வாழும் உரிமையும் தனிமனித சுதந்திரமும்), மரபணு மாதிரிகளின் நம்பகத் தன்மையின்மை, ஒருவர் தன்னைத்தானே குற்றம் சாட்டிக்கொள்வதற்கு எதிரான சட்டப்பூர்வ பாதுகாப்புகள், ஒருவரது தனிப்பட்ட உயிரியல் தகவல்கள் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதால் அவருக்கு ஏற்படக்கூடிய தனிப்பட்ட கௌரவ இழப்புகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், தற்போதைய இந்த சட்ட முன்வரைவு தனிமனித சுதந்திரத்திற்கும் அந்தரங்க உரிமைகளுக்கும் நமது அரசமைப்பு சாசனம் வழங்கியுள்ள உத்தரவாதங்களுக்குப் பொருந்தாததாக இருக்கிறது என்று வலுவாக வாதிட முடியும்.

ஆதார் வழக்கில் அரசாங்கம் எடுத்துள்ள நிலைபாடு தனிமனித தனிமையுரிமைச் சட்டம் ஒன்றைக் கொண்டு வருவதில் அரசாங்கத்திற்கு எந்த அளவிற்கு உறுதிப்பாடு உள்ளது என்ற சந்தேகத்தை ஏற்படுத்துகிறது. உச்சநீதிமன்றம் தொடக்க நிலை விசாரணையின்போது, தனிமனித தனிமையுரிமை இல்லாமல் தனிமனித சுதந்திரம் சாத்தியமாகுமா என்று கேட்டது. ஆனால், இப்போது தனிமையுரிமை என்பது அடிப்படை உரிமைதானா என்பதையும், ஆம் என்றால் அதன் வரம்புகள் என்ன என்பதையும் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பை ஒரு அரசமைப்பு சாசன அமர்வுக்குழுவிடம் ஒப்படைத்துள்ளது. வஞ்சகமான உள்நோக்கம் இருக்கிறதோ இல்லையோ, நமது தனிமையுரிமை கண்காணிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுவதற்கு எதிரான பாதுகாப்பை இந்த அமர்வுக்குழு உறுதிப்படுத்துமா என்று நாம் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க வேண்டியுள்ளது.

(கட்டுரையாளர் புதுதில்லியிலுள்ள சட்டக் கொள்கைக்கான 'விதி' மையத்தைச் சேர்ந்தவர், ஆக்ஸ்ஃபோர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்ட ஆய்வுமாணவர்)

ஆதாரம்: எகனாமிக் & பொலிடிகல் வீக்லி, ஆகஸ்ட் 22, 2015

அண்மையில் எடுக்கப்பட்ட ஒரு ரகசிய வீடியோ பதிவில், லக்ஷ்மண்பூர் பாத்தே படுகொலை வழக்கில் விடுதலை செய்யப்பட்டவர்கள், அந்தப் படுகொலைகள் பற்றி பெருமையோடு பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. வன்கொடுமை தடுப்பு (திருத்தம்) சட்ட முன்வரைவு நிறைவேற்றப்படுவதால், தலித் மக்களுக்கு எத்தகைய நீதி வழங்கப்படுகிறது என்பதில் மாற்றம் ஏற்படுமா?

1997 டிசம்பர் 1 அன்று இரவு, பீகார் மாநிலத்தின் ஆர்வால் மாவட்டத்தில், பாட்னா நகரில் இருந்து 90 கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள லக்ஷ்மண்பூர் பாத்தே கிராமத்தில், ஆதிக்க சாதியினரால் 'ரண்வீர் சேனா' என்ற பெயரில் நடத்தப்படும் கும்பலைச் சேர்ந்தவர்கள் புகுந்து 58 தலித்துகளை வெட்டிக் கொலை செய்தார்கள். சுதந்திர இந்தியாவின் மிக மோசமான சாதிய வன்முறைகளில் ஒன்றான இந்தத் தாக்குதலை, அன்றைய குடியரசுத் தலைவர் கே.ஆர். நாராயணன், "தேசிய அவமானம்" என்று சித்தரித்தார்.

அடுத்த 12 ஆண்டுகளுக்கு இந்த வன்கொடுமை வழக்கு இந்திய நீதித்துறை அமைப்பின் நீண்ட, சிக்கலான நடைமுறைகளில் சிக்கியிருந்தது. இறுதியாக, 2010 ஏப்ரல் 7 அன்று, ஒரு அமர்வு நீதிமன்றம் அந்த வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட 46 பேர்களில் 16 பேருக்கு மரண தண்டனை விதித்துத் தீர்ப்பளித்தது. மேலும் 10 பேருக்கு ஆயுள் சிறைத் தண்டனை விதித்தது. மூன்று ஆண்டுகள் கழித்து 2013 அக்டோபர் 1 அன்று பாட்னா உயர்நீதிமன்றம், குற்றவாளிகளாக அறிவிக்கப்பட்ட இந்த 26 பேரையும் விடுதலை செய்தது. போதிய ஆதாரம் இல்லை என்று உயர்நீதிமன்றம் காரணம் கூறியது. இப்போது கே.ஆர். நாராயணன் உயிரோடு இல்லை. இந்த தேசிய அவமானத்தை நமது நீதியமைப்பு எவ்வாறு கையாண்டது என்பது பற்றி அவர் என்ன கூறியிருப்பார் என்று நம்மால் யூகிக்க முடியவில்லை.

அண்மையில், இணைய வழி புலனாய்வு பத்திரிகையான 'கோப்ராபோஸ்ட்' ஒரு வீடியோ பதிவை வெளியிட்டுள்ளது. அதில், பாட்னா உயர்நீதிமன்றத்தால் விடுதலை செய்யப்பட்ட அதே ரண்வீர் சேனா ஆட்கள் தங்களது பல்வேறு கொலை வெறித் தாக்குதல்களை நியாயப்படுத்திப் பெருமையோடு பேசுகிறார்கள். லக்ஷ்மண்பூர் பாத்தே படுகொலைத் திட்டம் எப்படி செயல்படுத்தப்பட்டது என்பதையும் அவர்கள் அதில் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

இந்த வீடியோ வெளியானதில் இரண்டு தாக்கங்கள் உள்ளன. முதலாவது தாக்கம், நமது நீதிமன்றங்கள் பெரும்பாலும் சொல்கிற "போதிய ஆதாரங்கள் இல்லை" என்பது சாதிய வன்கொடுமை தொடர்பான வழக்குகளில் ஏன் யாருக்கும் தண்டனை அளிக்கப்படுவதில்லை

என்பதற்கான உண்மைக் காரணமாக இருக்க வேண்டியதில்லை என்பதை இது காட்டுகிறது. உண்மையான அக்கறையோடு தேடுகிறவர்களுக்கு உரிய ஆதாரங்கள் கிடைக்கவே செய்கின்றன.

இரண்டாவதாக, ஒரு கீழ்நிலை நீதிமன்றம் அளிக்கிற தண்டனையை (1989ஆம் ஆண்டின் எஸ்சி/எஸ்டி வன்கொடுமை தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் இவ்வாறு தண்டனை அளிக்கப்படுவது மிக அரிதுதான்) உயர்நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்து விடுதலை செய்வது என்பது, இனியும் கண்டுகொள்ளாமல் இருக்க முடியாது என்கிற அளவுக்கு மிக அப்பட்டமானதாகியிருக்கிறது. குறிப்பாக, 'கோப்ராபோஸ்ட்' வெளியிட்டுள்ள அந்த 80 நிமிட வீடியோ பதிவு, இந்தியாவில் எந்தவொரு சாதிய வன்கொடுமையும் சட்டப்பூர்வ நடவடிக்கைக்கு உட்படுத்தப்பட மாட்டாது என்பதை உறுதியாகக் காட்டும் நிலையில், இத்தகைய தீர்ப்புகளை இனியும் புறக்கணிக்க முடியாது.

லக்ஷ்மண்பூர் பாத்தே கிராமத்தில் நடந்த படுகொலைக்கு நிகரான வேறு பல வன்கொடுமைகளும் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, 1996ல் நடந்த பதானி தோலா படுகொலைச் சம்பவத்தில், ஆதிக்க சாதியைச் சேர்ந்த நிலவுடைமையாளர்களால் தலித் மற்றும் முஸ்லிம் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் 21 பேர் கொல்லப்பட்டனர். கீழ்நிலை நீதிமன்றம் 23 பேரை குற்றவாளி என அறிவித்துத் தீர்ப்பளித்தது. உயர்நீதிமன்றம் அந்தத் தீர்ப்பைத் தள்ளுபடி செய்தது. 1998ல் நடந்த நகரி பஜார் படுகொலையில் 10 தலித்துகள் கொல்லப்பட்டனர். கீழ்நிலை நீதிமன்றம் 11 பேருக்கு தண்டனையளித்தது. உயர்நீதிமன்றம் அதனைத் தள்ளுபடி செய்யது. 2000வது ஆண்டில் நடந்த மியாப்பூர் படுகொலையில் தலித் சமூகத்தையும் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத்தையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் கொல்லப்பட்டனர். 9 நிலவுடைமையாளர்கள் குற்றவாளிகள் என்று தீர்ப்பளித்தது. உயர்நீதிமன்றம் அந்த 9 பேரையும் விடுதலை செய்தது. 1968ல் தமிழகத்தில் கீழ்வெண்மணியில் நடந்த படுகொலை வழக்கிலும் இப்படித்தான் நடந்தது. அதில் 44 தலித் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் மேல் சாதிய நிலவுடைமையாளர்களால் எரித்துக் கொல்லப்பட்டனர். அந்த வழக்கில் கீழ் நிலை நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

உயர்நீதிமன்றம் அதனைத் தள்ளுபடி செய்து அனைவரையும் விடுதலை செய்தது.

சட்ட நிவாரணம்

தாக்குதல்களை எதிர்கொள்ளும் தலித்துகளைப் பொறுத்தவரையில் இந்தியாவின் குற்றவியல் நீதியமைப்பு அவர்களுக்கு நீதி வழங்கத் தவறியிருக்கிறது என்பது தெளிவு. இருந்தாலும், அவர்களுக்கு இருக்கிற ஒரே வழி சட்டப்பூர்வமாக நீதிமன்றத்தை நாடுவதுதான். சாதி அடிப்படையிலான வன்முறைகளைத் தடுக்கும் நோக்கத்துடன் இந்தியாவில் பல சட்டங்கள் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. முதலில், அரசமைப்பு சாசனத்தின் 17வது சட்ட உரையின் கீழ் தீண்டாமைக் கொடுமை ஒழிக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால், அதனை ஒழிக்க முடியவில்லை என்பதால் தீண்டாமை (குற்றங்கள்) சட்டம் - 1955 கொண்டு வரப்பட்டது. அதுவும் கறாரானதாக இல்லை என்பது கண்டறியப்பட்டதால், அதில் திருத்தம் செய்யப்பட்டு, 1955ஆம் ஆண்டின் குடியரிமைகள் பாதுகாப்பு சட்டம் (பிசிஆர்) கொண்டு வரப்பட்டது. சாதிய வன்முறைகளிலிருந்து தலித் மக்களை பிசிஆர் சட்டத்தாலும் பாதுகாக்க முடியவில்லை. ஆகவே, பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடிகள் (வன்கொடுமை தடுப்பு) சட்டம் - 1989 கொண்டு வரப்பட்டது. மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வன்கொடுமைகளில் ஒன்றைத் தவிர மற்ற அனைத்தும் இந்த வன்கொடுமை தடுப்புச் சட்டம் வந்த பிறகு நிகழ்த்தப்பட்டவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆக, இந்தச் சட்டமும் பயனுள்ள முறையில் செயல்படவில்லை. இதன் கீழ் தண்டனை அளிக்கப்பட்டதும் மிக மிகக் குறைவு. இதற்கு என்னதான் தீர்வு? இன்னொரு சட்டம்: பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினர் (வன்கொடுமை தடுப்பு) சட்டத் திருத்த முன்வரைவு - 2015.

சாதிய வன்கொடுமைகளைத் தடுக்க

1989ஆம் ஆண்டு சட்டத்தில், நடைமுறைப்படுத்துதல் சார்ந்த பல பிரச்சனைகளுக்கு வழி சொல்லப்படவில்லை என்கிறார் தேசிய தலித் மனித உரிமைகள் பிரச்சார அமைப்பைச் சேர்ந்த ரமேஷ்நாதன். இந்தச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி நீதி பெற முயன்ற, பாதிக்கப்பட்ட தலித்துகளின் அனுபவத்தைக் குறிப்பிடும் அவர், “பெரும்பாலான சம்பவங்களில் காவல்துறையினர் எஃப்ஐஆர் பதிவு செய்யவில்லை அல்லது தவறான சட்டப் பிரிவுகளின் கீழ் பதிவு செய்கிறார்கள். உரிய காலத்தில் குற்றவாளிகள் கைது செய்யப்படுவதில்லை. விசாரணைகள் உரிய காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. உரிய காலத்தில் குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்படுவதில்லை. பாதிக்கப்பட்டோருக்கான இழப்பீட்டுத் தொகைகள் உரிய காலத்தில் வழங்கப்படுவதில்லை,” என்று கூறுகிறார்.

இவை மட்டுமின்றி, பாதிக்கப்பட்ட தலித்துகள் மீது எதிர் வழக்குகள் தாக்கல் செய்யப்படுவது போன்ற வேறு

பிரச்சனைகளும் உள்ளன. இதனால், அவர்கள் தங்களைத் தாக்கியவர்களுடன் “சமரசம்” செய்துகொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள்.

“காவல்துறையினர் இப்படிப்பட்ட வன்கொடுமைச் சம்பவங்களை, இரு பிரிவினருக்கிடையேயான மோதல் என்றே பதிவு செய்கிறார்கள். தாக்கப்பட்ட தலித்துகள், அவர்களைத் தாக்கிய மேல் சாதியினர் என இரு தரப்பார் மீதும் வழக்குகள் பதிவு செய்யப்படுவது மிகச் சாதாரணமாக நடக்கிறது,” என்று கூறுகிறார் கொள்கை ஆராய்ச்சி மையத்தைச் சேர்ந்த மூத்த ஆய்வாளர் டி. ஷ்யாம் பாபு. இவ்வாறு, வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்த முடியாத நிலை ஏற்படுத்தப்படுகிறது. சட்டம் ஒழுங்கைப் பாதுகாக்கும் பணி தரப்பட்டுள்ள காவல்துறையினர், பிரச்சனைக்கான பொறுப்பை தலித்துகள் தலையிலேயே கட்டிவிடுகின்றனர். “தலித் சமூகத்தில் ஒரு மணமகன் மாப்பிள்ளை அழைப்பின்போது தெருவில் குதிரையில் ஏறிச்செல்ல விரும்பினால், காவல்துறையினர் அவரிடம் ‘நீ ஏன் இப்படி ஆத்திரமூட்டுகிறாய்’ என்றுதான் கேட்பார்கள் அல்லது ஏன் வேறு வழியாக ஊர்வலத்தை நடத்தக்கூடாது என்று கேட்பார்கள். பல கிராமங்களில் தலித் மக்கள் சிறுபான்மையாகவே உள்ளனர் என்பதால், அவர்கள் தங்களுடைய சம உரிமைகளை நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்காக சட்டம் ஒழுங்கு நிலைமையில் பிரச்சனை ஏற்படுவதா என்பதே காவல்துறையினரின் அணுகுமுறையாக இருக்கிறது,” என்றும் ஷ்யாம் பாபு கூறுகிறார்.

1989ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தில் உள்ள இப்படிப்பட்ட பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணும் நோக்கத்துடன்தான் தலித் மனித உரிமை அமைப்புகளும், பழங்குடி உரிமை அமைப்புகளும் கலந்துரையாடி, சட்டத் திருத்த முன்வரைவு ஒன்றை உருவாக்கின. 2010ல் அது அன்றைய அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இரண்டாவது சுற்று ஆட்சியில் இருந்த ஐக்கிய முற்போக்கு கூட்டணி அரசு அதனை சட்டமாக்கத் தவறியது. 2014 மார்ச் மாதம் அதனை ஒரு அவசரச் சட்டமாக்கக் கொண்டு வந்தது.

2015 ஆகஸ்ட் மாதம், தேசிய ஜனநாயக கூட்டணி அரசு மக்களவையில் எஸ்சி/எஸ்டி வன்கொடுமைத் தடுப்பு சட்டத் திருத்த முன்வரைவை இறுதியாக நிறைவேற்றியது. முந்தைய அரசு கொண்டு வந்த அவசரச் சட்டத்தில் உள்ள அதே அம்சங்கள்தான் இந்தச் சட்ட முன்வரைவில் இருக்கின்றன. இனி அதனை மாநிலங்களவை நிறைவேற்ற வேண்டும். அதன் பிறகு, அரசாங்கம் அதனை ஒரு சட்டமாக அறிவிக்க வேண்டும். இதனால் ஏதேனும் மாற்றம் நிகழுமா?

நம் முன் உள்ள மிகப் பெரிய கேள்வி: இந்த புதிய சட்டம், முந்தைய சட்டங்களை விட சாதிய வன்கொடுமைகளுக்கு

எதிராக வலுவாகச் செயல்படுமா அல்லது இதுவும் 1989 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தைப் போல, சாதிப் பாகுபாடுகள் நிறைந்துள்ள நமது குற்றவியல் நீதி அமைப்பால் தடம் புரண்டு விடுமா? தலித் மக்களிடையே இயங்குவோர் எச்சரிக்கையோடும் நம்பிக்கையோடும் இக்கேள்வியை அணுகுகிறார்கள். புதிய சட்டத் திருத்தத்தில் உள்ள 4 அம்சங்கள் நம்பிக்கை அளிக்கின்றன என்கிறார் நாதன். முதலில், 1989 ஆம் ஆண்டு சட்டம், அதன் கீழ் வரும் வழக்குகளை விசாரிக்க, தற்போதுள்ள நீதிமன்றங்களையே சிறப்பு நீதிமன்றங்களாகப் பெயர் மாற்றம் செய்கிறது. இதனால் அந்த “சிறப்பு நீதிமன்றங்கள்” வன்கொடுமை அல்லாத இதர வழக்குகளையும் கையாள வேண்டிய சமை ஏற்படுகிறது. இதனால், வன்கொடுமை வழக்குகள் குவிகின்றன. சிறப்பு நீதிமன்றங்கள் அமைக்கப்படும் நோக்கமே அடிப்பட்டுப்போகிறது.

புதிய சட்டத் திருத்தத்தில், வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் வரும் குற்றச் செயல்களை மட்டுமே விசாரிக்கிற “தனியான சிறப்பு நீதிமன்றங்கள்” அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பது கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது. வன்கொடுமை அல்லாத வழக்குகளின் சமை அகற்றப்படுவதால், வன்கொடுமை வழக்குகள் விரைவில் விசாரிக்கப்படுவது உறுதிப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இரண்டாவதாக, இதுவரையில் குற்றச் செயல்களாக சேர்க்கப்படாத செயல்களும் தண்டனைக்குரிய குற்றங்களாக இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

செறுப்பு மாலை அணிவிப்பது, எஸ்சி/எஸ்டி மக்கள் புனிதமாகக் கருதுகின்ற விஷயங்களை அவமதிப்பது, வலுக்கட்டாயமாக தலையை மொட்டையடிப்பது உள்ளிட்ட குற்றச் செயல்களும் வன்கொடுமை தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் தண்டனைக்குரிய குற்றங்களாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதுவரையில், வழக்குத் தொடுக்க வாய்ப்பற்றவையாக இருந்த பல சாதியக் குற்றச் செயல்களின் எண்ணிக்கை இதன் மூலம் குறைக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவதாக, முடிவே இல்லாமல் வழக்கு விசாரணைகள் இழுத்தடிக்கப்படுவதை முடிவுகட்டுவதற்காக, நீதிமன்றங்கள் “கூடிய வரையில்” இரண்டு மாத காலத்திற்குள் விசாரணையை முடிக்க வேண்டும் என்பது இதில் கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது.

இறுதியாக, அரசு அதிகாரிகளும் ஊழியர்களும் “வேண்டுமென்றே புறக்கணித்தல்” என்பது பற்றி இந்தச் சட்டத் திருத்த முன்வரைவில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. முந்தைய சட்டத்தில் அது வரையறுக்கப்படாமல் மேலோட்டமாகவே இருந்தது. உதாரணமாக, இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் எஃப்ஐஆர் பதிவு செய்யாமல் விடுவது, வாய்மொழியாகக் கேட்டு எழுத்துப்பூர்வமாகப் பதிவு செய்யப்பட்ட தகவல்களை பாதிக்கப்பட்டோருக்கு வாசித்துக் காட்டாமல் விடுவது, சட்டத்தின் உரிய

பிரிவுகளின் கீழ் எஃப்ஐஆர் பதிவு செய்யாமல் இருப்பது உள்ளிட்ட பல்வேறு செயல்கள் அரசுப் பணியாளர்கள் தங்களது கடமையைச் செய்யத் தவறியவையாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை, இச்சட்டத்தின் கீழ் தண்டனைக்குரிய குற்றங்களாகும் என்றும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சட்டத் திருத்தம், நீதி கோரும் தலித்/பழங்குடி மக்கள் சந்திக்கும் இரண்டு பெரும் சவால்களை எதிர்கொள்வதற்கு வழிவகுக்கும் என்று பொதுவாக எதிர்பார்க்கப்படுகிறது: ஒன்று, முடிவில்லாத தாமதங்கள்; இரண்டாவது, காவல்துறையினர் ஒத்துழைக்க மறுப்பது அல்லது குற்றம் சாட்டப்பட்ட தலித் அல்லாதவர்களோடு ஒத்துழைப்பது.

சட்டமும் அதன் வரம்புகளும்

இந்தச் சட்டத் திருத்தத்திற்காக வாதாடி இயக்கம் நடத்தியவர்கள் இது வன்கொடுமைகளிலிருந்து தலித்/பழங்குடி மக்களைப் பாதுகாப்பதற்கான போராட்டத்தில் தங்களுக்குக் கூடுதல் வலிமையைத் தரும் என்று நம்பிக்கையோடு இருக்கிறார்கள். அதேநேரத்தில், சமூகரீதியாகவும், நீதித்துறை சார்ந்தும் இருக்கக்கூடிய வரம்புகள் குறித்தும் அவர்கள் புரிந்துவைத்திருக்கிறார்கள். சமூக மட்டத்தில், பட்டியல் சாதிகள் எனப்படுவோருக்கு அரசமைப்பு சாசனத்தில் கூறப்பட்டுள்ள வரையறைகள் இந்தச் சட்ட முன்வரைவில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன. அதாவது இந்து, சீக்கியம், பௌத்த மதங்களைச் சேர்ந்த தலித்துகள் மட்டுமே சட்டத்தின் கீழ் பட்டியல் சாதிகளாக அங்கீகரிக்கப்படுகின்றனர்.

ஆகவே, தலித் கிறிஸ்துவர்களும், தலித் முஸ்லிம்களும் இதனால் பயன் பெற முடியாது. இது ஒரு கடுமையான பிழை. ஏனென்றால், இந்த மதங்களைச் சேர்ந்த தலித்துகளும், சாதிய வன்முறைகளுக்கு உள்ளாகிறவர்கள்தான். உதாரணமாக, 1985ல் கராம்சேது பகுதியில் நடந்த படுகொலைத் தாக்குதலில் தலித் கிறிஸ்துவர்களும் கொல்லப்பட்டனர். “புதிய சட்டத்தில் நாங்கள் தலித் முஸ்லிம்களுக்கும், கிறிஸ்துவர்களுக்கும் விரிவுபடுத்த விரும்பினோம். ஆனால், அரசாங்கத்திடமிருந்து எங்களுக்கு வந்த பதில், அவர்களையும் சேர்க்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு அரசமைப்பு சாசனத்தில் திருத்தம் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதும், அதற்கு மிகுந்த காலதாமதம் ஆகும் என்பதும் தான். அதனால், இந்த சட்ட முன்வரைவும் கூட தாமதமாகலாம் என்றும் அரசாங்கம் கூறியது. ஆகவே, நாங்கள் ஒவ்வொரு அடியாக முன்னேற முடிவு செய்தோம்,” என்கிறார் நாதன்.

இரண்டாவதாக, இந்தச் சட்ட முன்வரைவு புலம் பெயர்ந்த தலித்துகளுக்கும் உதவுவதாக இல்லை. ஏனெனில், பட்டியல் சாதிகளுக்கான வரையறைகள் பூகோள அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பிட்ட சாதிகள் குறிப்பிட்ட மாநிலங்களிலும், மாவட்டங்களிலும்

அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. இத்தகைய குறைபாடுகள் மட்டுமல்லாமல், நீதித்துறை சார்ந்தும் கூட இந்தப் புதிய சட்டத்திருத்தத்தால் சட்டப்பூர்வ விளைவுகளில் அதிரடி மாற்றம் எதையும் ஏற்படுத்திவிட முடியாது என்று சட்ட வல்லுநர்கள் கூறுகிறார்கள். குறைந்தது, உடனடி எதிர்காலத்தில் அந்த மாற்றங்களை எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள். குற்றவியல் நீதிமுறைகளில் சீர்திருத்தங்கள் தேவை என்று வாதாடி வரும் செளரவ் தத்தா, “சாதிய வன்கொடுமை வழக்குகளில் யாரும் குற்றவாளிகளாக நீதிமன்றங்களால் அறிவிக்கப்படுவதில்லையே ஏன்? ஏனென்றால், குற்ற நோக்கத்திற்கு சாதிப் பாகுபாடு அல்லது சாதி வெறுப்பு முக்கியக் காரணமாக இருப்பதை தொடர்ந்து நமது நீதிமன்றங்கள் பார்க்க மறுக்கின்றன. உதாரணமாக, 2006ல் நடந்த கயர்லாஞ்சி படுகொலையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அங்கு நடைபெற்ற கொடூரத்தின் பின்னணியில் சாதி இருக்கிறது என்பதை நீதிமன்றங்கள் ஏற்க மறுத்தன.

நீதிக்கான காத்திருப்பு: ஜூலை 11, 1996ல் புதானி டோலாவில் ரண்வீர் சேனாவால் 21 பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டபோது தாயிய வால் சந்த் செளத்ரி

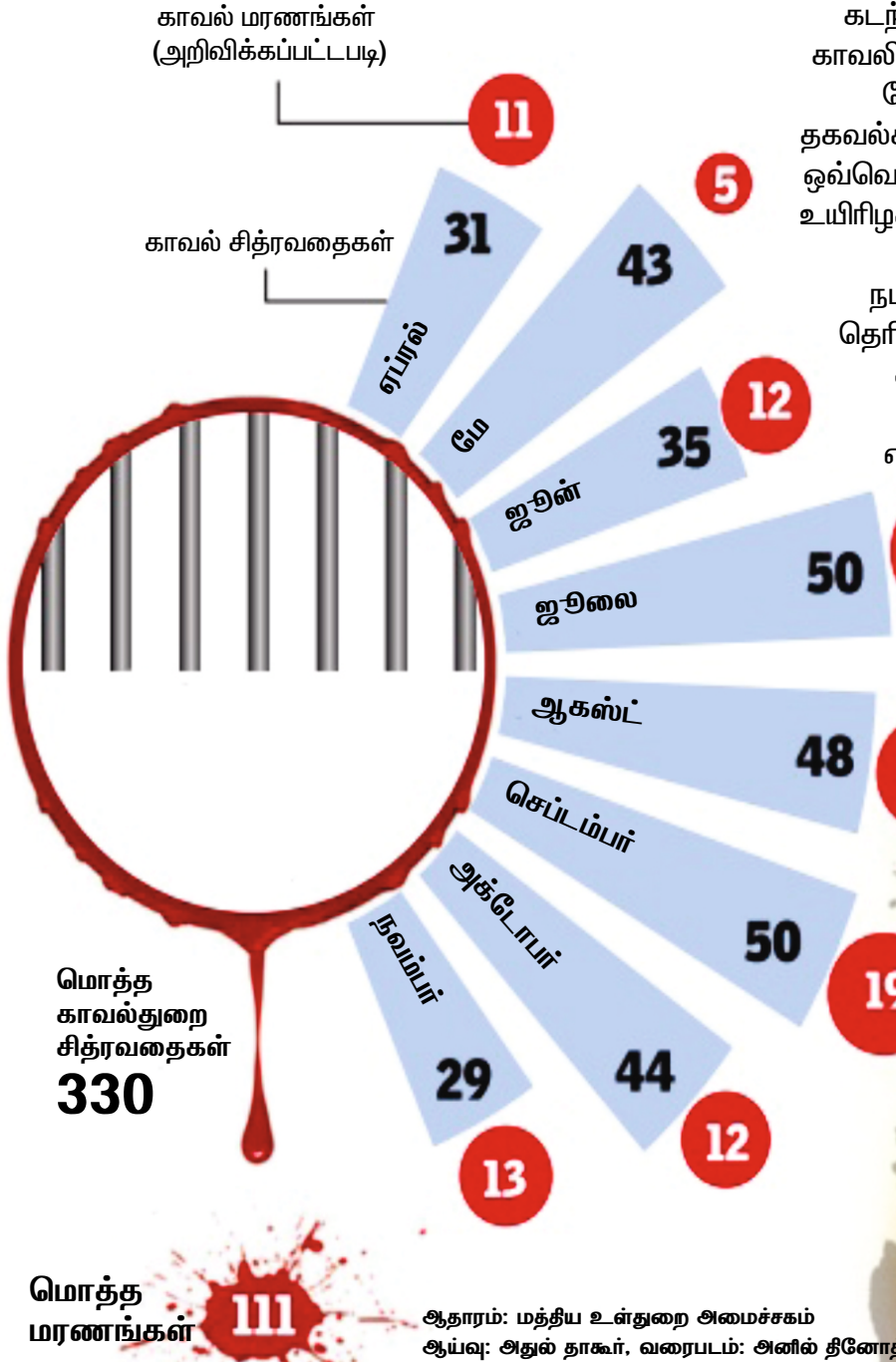
அந்த வழக்கில் குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை அளிக்கப்பட்டது. ஆனால், கொலைக் குற்றத்திற்காக மட்டுமே தண்டனை அளிக்கப்பட்டதேயன்றி வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் வரக்கூடிய எந்தவொரு குற்றச் செயலக்காகவும் அல்ல, ” என்று கூறுகிறார். ஒரு குற்றத்திற்கும், ஒரு வன்கொடுமைக்கும் இடையே சட்டம் தெளிவாக வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. ஒரு குற்றமானது சட்டத்தின் கீழ் தண்டனைக்குரிய செயலாகும். வன்கொடுமை என்பது “அதிர்ச்சி அளிக்கக்கூடிய கொடூரத்தன்மை வாய்ந்தது, மனிதத்தன்மையற்றது” என்று சட்டம் கூறுகிறது. “பட்டியல் சாதி அல்லாதவர்களால் பட்டியல் சாதியினர் மீது நடத்தப்படும், இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் கீழ் வரும் எந்தவொரு குற்றமும் வன்கொடுமையாகும்” என்றும் அது குறிப்பிடுகிறது. “இத்தகைய ஒரு குற்றச் செயலை வன்கொடுமை என்று அறிவிப்பதற்கு” சாதிய உள்நோக்கங்கள் இருந்தன என்று காட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆயினும், உச்சநீதிமன்றம் உள்ளிட்ட இந்திய நீதிமன்ற அமைப்பானது, சாதி சார்ந்த எந்தவொரு வன்கொடுமையையும் இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் கீழ் வரும் சாதாரண குற்றச் செயலாகவே கருதுகின்றன என்று தத்தா சுட்டிக் காட்டுகிறார். “பட்டியல் சாதியைச் சேர்ந்த ஒரு பெண் பட்டியல் சாதியைச் சேராத ஒரு ஆணால் வன்புணர்ச்சிக்கு உட்படுத்தப்பட்டால், நீதிமன்றம் வன்புணர்ச்சிக் குற்றத்திற்காக தண்டனை அளிக்கலாம். ஆனால், அது அந்த வன்கொடுமையின் சாதிப்

பின்னணியை அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆகவே, இது தலித் விடுதலை நோக்கத்திற்கு உதவுவதாக இல்லை,” என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். தலித்துகள் வழக்குப் பதிவு செய்வதை இது எளிதாக்குகிறது என்பது இந்தச் சட்டத்தின் மிகச் சிறந்த அம்சம் என்ற எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். “ஆனால், வழக்குத் தொடரப்படுகிறபோது அது நீதிமன்றத்தில் தாக்குப் பிடிக்குமா? அல்லது வழக்குகள் மேலும் மேலும் குவிந்துகொண்டே இருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க முடியுமா,” என்று தத்தா கேட்கிறார். “மேல்நிலை நீதிமன்றங்களில் இத்தகைய ஓரிரண்டு வழக்குகளாவது வெற்றிகரமாக நடப்பதற்கு இந்தச் சட்டம் வழி வகுத்தால்தான் தலித் மக்களுக்கு ஒரு திட்டவட்டமான ஏற்பாடு அமையும். அது நிகழ வேண்டுமென்றால் முதலில் நீதித்துறை தனது சாதியப் பாகுபாட்டு அணுகுமுறைகளைத் தலைமுழுவதற்கு அக்கறையுள்ள நடைமுறைகளை எடுத்தாக வேண்டும்,” என்கிறார் அவர்.

ராஜீவ் காந்தி சமகால ஆய்வு நிறுவனத்தின் இயக்குநர் பேராசிரியர் ஜி. மோகன் இதில் ஒரு மாறுபட்ட கண்ணோட்டத்தை முன்வைக்கிறார். “புதிய சட்ட முன்வரைவை அதன் உணர்வுப்படி அப்படியே செயல்படுத்துவது எளிதல்ல,” என்று அவர் ஒப்புக்கொள்கிறார். “ஆயினும், தலித் உரிமைகள் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கிறபோது இது ஒரு முக்கியமான கருவிதான். தலித் மக்கள் அணி திரளவும் தங்களது போராட்டத்தை ஆழப்படுத்தவும் ஒரு பயனுள்ள ஊன்றுகோலை இந்தச் சட்ட முன்வரைவு அவர்களுக்கு வழங்குகிறது. அவர்களது இயக்கம் வலுப்பெற வலுப்பெற, சட்டத்தின் செயலாக்கமும் படிப்படியாக முன்னேறும்,” என்று அவர் கூறுகிறார். என்ன பேசினாலும், செய்தாலும் சட்டங்களை உருவாக்குவதால் மட்டுமே வன்கொடுமைகளைத் தடுத்துவிட முடியாது. அந்தச் சட்டங்கள் குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை கிடைக்க வழி செய்தால்தான் அது நடக்கும். அந்த வகையில் எஸ்சி/எஸ்டி வன்கொடுமைத் தடுப்பு சட்டத்திருத்த முன்வரைவு – 2015 இந்த சரியான திசையில் ஓரடி எடுத்துவைத்திருக்கிறது. ஆனால், இந்தச் சட்டத்திற்கு உட்பட்டு நீதித்துறையும் அரசும் செயல்படுவதை உறுதிப்படுத்த தலித் உரிமைகள் இயக்கத்தினரும், குடிமைச் சமூக இயக்கத்தினரும் இன்னும் கடுமையாகப் பாடுபட வேண்டும். சாதிப் பாகுபாடும், ஏற்றத்தாழ்வும் பரவலாக நீடிப்பது எவ்வளவு இழிவானது என்பதை பொதுமக்கள் உணரச் செய்வதில் இவர்கள் எந்த அளவிற்கு வெற்றி பெறுகிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்தே பெரிய மாற்றங்கள் நிகழும்.

ஆதாரம்: தி இந்து, 23 ஆகஸ்ட் 2015

நிலைமையைக் காட்டு புள்ளிவிவரம்

இரண்டு நாட்களுக்கு ஒருவர்

காவல்துறையின் காவலில் கொல்லப்படுகிறார்

கடந்த 8 மாதங்களில் காவல்துறையின் காவலில் 111 மரணங்கள் நிகழ்ந்துள்ளதை தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணைய தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன - அதாவது ஒவ்வொரு இரண்டாவது நாளிலும் ஒருவர் உயிரிழக்கிறார். சுமார் 25,000 வன்முறைச் சம்பவங்கள் காவல்துறையினரால் நடத்தப்பட்டவை என்றும் ஆணையம் தெரிவிக்கிறது. காவல்துறை வன்முறை சார்ந்த அமைப்பாகவே இருக்கிறது என்பதை இந்த எண்ணிக்கைகள் எடுத்துக்காட்டுவதாகத் தெரிகிறது. காவல்துறைக் காவலில் நடந்த வன்முறைகள் (2015)

டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா, 12 டிசம்பர் 2015

Education Material Published on behalf of

Campaign for Custodial Justice & Abolition of Torture by
Human Rights Advocacy and Research Foundation (HRF)

54, LDG Road, Little Mount, Saidapet, Chennai - 600 015, INDIA.

☎ 044 2235 3503, 044 2235 1919 Fax : 044 2235 5905,

E-mail : humanrightsadvocacyandresearch@gmail.com

website : www.humanrightsfoundation.org.in